

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

Наше спільне спасення.....	2
Добрі бажання сповнені.....	3
Як «спільне»?	5
Воюючи за віру.....	7
Щось о чім пригадаймо собі.....	9
Ангели неохороненні від упадку в знищення.....	11
Даючи пошану судді.....	12
Власті.....	14
Типічні мужі.....	16
Їх доля.....	17
Пророцтво Єноха.....	20
Хоронення в любові Божій.....	21
Милосердя супроти інших як і супроти нас.....	23
Визволення і звиродження раси.....	24

Ви
Свідки
у мене,
що Я БОГ,
ГОВОРИТЬ ЄГОВА
Іса. 43:12

ВАРТОВА БАШТА

ВІСНИК ЄГОВОГО ЦАРСТВА

НАШЕ СПІЛЬНЕ СПАСЕННЯ

„Любі, в часі як давав я ціле зусилля писати вам про наше спільне спасення, був я заставлений написати вам, спонукуючи боротися старанно за віру, котра була дана святим раз назавжди". Юди 3 – Інший перек.

1. Єгова є Богом, котрому має приписуватися спасення. Однак, якщо всі люди були би піднесли свій зір вище від своїх звичайних занять і були би признали цей факт, ділаючи в гармонії з ним тоді бувби мав місце початок великої різниці в справах землі для людського спасення. Певні американські релігійоністи піднесли молитву: "Спасителю, світа, спаси Росію". Боязнь через котру піднесли вони цю молитву показує, що вони самі не є спасені. Вони можуть глузувати з нашого міркування, однак точно так вони стоять перед несподіваним знищенням в битві Армагедону. Хто буде спасений, як можемо ми бути спасені з краху /загибелі/ цього світа, коли прийде його знищення у війні того великого дня Бога Всемогучого? Тепер це є питанням дійсної важности. Розбираючи його ми мусимо нехтувати всіма насмішками, на котрі можемо сподіватися бути виставленими, тому що не наслідуюмо ідей мудрих світських насмішників. Однак Бог Єгова постарався о спасення тих, котрі приписують Йому славу маестат панування і силу для Нового праведного світа. А це є тим, чого чесні любимці життя і щастя бажають. Це є діло, котре заслуговує, щоби за нього ми боролися проти всіх насмішників і руйнуючих елементів.

Питання: Що є ділом, котрого ми бажаємо, і проти кого за нього боремся?

2. Деякі з наших читачів могли би скрикнути: О я є певний, я є вже спасений, я є членом одної релігійної організації, котрі я плачу регулярно внески: "Гарно, чи гарантує вона тобі, що ти є тепер в спасенім стані, в часі як ще маєш признати, що твоє спасення не є ще певне. Напевно ні; ні якщо відчуваєш небезпеки, спокуси і обставини на землі, котрі руйнують віру в Спасителя. Ти можеш мати якусь улюблену релігійну організацію. Отже якщо у великім замішанню котре стоїть перед нами, вона мала би погаснути, тоді де буде твоя віра? Як стерегтимешся тоді від спотикання і сковзання? Чи твоя віра з такої властивості, щоби пережити таку подію? Або, чи твоя віра і спасений стан спочивають на такій міцній основі? Уживаючи Біблійного виразу, чи є твоя віра тою, котру Бог Єгова дав своєму святому народови раз на завжди? З Божої милости є ми спасені через віру. Якщо ти маєш цю віру і борешся за ню, цілею її збереження, то це означає вічне життя для тебе. Якщо не маєш її, то зовсім не трать часу, але старайся здобути її. Відтак, держись її, аж доки віра буде повністю винагороджена. Якщо всі разом доложимо цих зусиль, то здобудемо це, щоби мати участь в спасенню в Новім Світі разом з усіма іншими вірними. Ми мусимо бути тепер повідомлені, а щоби нас повідомити, один ученик Месії написав давно тому лист, короткий лист, але найбільшої важности сьогодні.

Питання: Що повинні ми тепер рішити відносно до нашої віри і чому?

3. Ім'я письменника є Юда Він був названий після одного з дванадцятьох синів патріярха Якова, з котрого народилося дванадцять поколінь народу ізраїльського. Коли цей старинний Яків стався батьком Юди, тоді читаємо о його матері Леї: „Вона разом хвалитиму Єгову: Тому дала йому ім'я Юда". Тому ім'я „Юда" значить „хвала", головно що торкається Бога Єгови. – I Мойсея 29:35. Амер. Стан. Вер.

4. Юда написав свій цінний лист около 65.р. по Христі, або около 30.р. по смерті Ісуса з Назарету. Фактично він був братом Ісуса по тілу. Мат.13:55. Не тому що він нам каже це тут, але тому, що ототожнює себе як брат Якова, котрий був братом Ісуса по тілу. Гал. 1:19. Діп Ап.

15:13, Якова 1:1. Однак, Юда не пробує робити себе головним через то, що був тілесним братом Ісуса Месії, так щоби здобувати собі славу для себе самого. Існує багато важніше відношення супроти Ісуса Христа ніж відношення тілесного брата. В цей останній спосіб показує і визнає Юда бути підданим Ісусові. Він робить це в гармонії з християнським правилом постановленим Ап. Павлом, що від тепер християни не знають більше ні одного брата після того чим він є в тілі. Хотяй вони знали колись Христа після тіла, то однак тепер як нове сотворіння Боже вони не знають Його більше в цей спосіб. /2. Кор. 5:16, 17/. Внаслідок того Юда пише: "Юда, слуга, раб Ісуса Христа брат же Яковів, - покликаний, од Бога Отця освяченим /улюбленим/ а Ісусом Христом охороненим: Милость вам і впокій і любов нехай множитьься". Юди 1,2.

Питання 3,4: Хто написав лист? Як він був споріднений з Ісусом Христом?

5. Це не є вираз принизливості себе для Юди ставитися як „раб” Ісуса Христа. Це показує покірність з його сторони, і як він не шукає славити себе через то, що був споріднений по тілу з Ісусом Христом. Однак тілесне відношення має малу важність, тому що в один даний момент, так каже нам в Йоана 7:5, що „і брати Його не вірували в Нього”. Тільки по воскресенню Його, ці сумнівні брати увірували в Нього. Визнавати себе як Його „раб” рахується багато більше у християн, ніж тілесна лучність з Ісусом Христом. Така неволя або рабство супроти Нього є життєдаючою службою, і є тим що робить нас християнськими братами. Це є тим, що ставить нас на тій же самій нозі рівності. Навіть як невольники ми були куплені, так, куплені самим Ісусом Христом через дорогоцінну вартість Його проллятої під найбільш мученицькими обставинами крові. Ап. Павло пригадує нам про це ,коли каже: "Покликаний бо у Господі невольник, той визволений у Господа. Так само й хто вільним покликаний, той невольник Христов. Ціною ви куплені не робіться невольниками людськими". Кор. 7:22, 23./ Крім того що були ми куплені нашим Паном Ісусом Христом, за що він дав нам вічне життя, ми були взяті рабами через Його любов і добровільно ми передалися Йому. Як раб Юда старається приподобитися своєму Панові Ісусу Христу. Він мав старатися приподобитись Йому пишучи своїм товаришам - рабам це, що було корисне й вигідне для них в служенню Христові зараз після цього, як згадує насамперед своє рабство супроти Ісуса, Юда ототожнюється як тілесний брат Якова. Він, починає свій лист правильно.

Питання: В яким вигляді Юда почав правильно свій лист і чому?

6. Лист Юди не є спрямований до якогось місцевого окремого збору рабів Ісуса Христа: є отже загальним або соборним. Всеж таки, лист є дуже рішучим що торкається призначення, кому є спрямований, тому що він є спрямований "покликаним". До чого були покликані всі ці християнські раби? До становища вищого і вільнішого ніж становище найвільнішого громадянина цього світа, до вільнішого - ніж найбільшого властителя рабів або підприємця найбільшого числа індустріальних працівників. Таким чином, вони мають щось, після котрого нехай керуються в гідний спосіб. Для цієї причини їм пише Павло: "Щоб ви гідно поводитися перед Богом що покликав Він вас у Своє Царство та славу" / I Сол. 2:12, Огієнко / Рабство Ісусу Христу тепер, однак також покликання Богом Єговою до славного Царства Його Сина в небесах! Це упорядкування ілюструє мудре правило покірності перед славою. Згідно з тим як каже Ісус: "Хто хоче держати перше місце між вами нехай буде рабом вашим". Мат. 20:27/. Яке ж чудове спасення є передбачене для цих християнських рабів, якщо вони в гідний спосіб ходять з ним аж до кінця, служачи в лояльний спосіб своєму Панові аж до смерті, помимо того, що мають переносити всі зневаги, котрі прийшли і на Нього! Не є дивно отже, що говориться о них, що є любі і дорогі Богу, їх Небесному Отцеві, і не є дивно, що вони є стережені Ним. Він стереже їх, тому що є в єдності з його Сином Ісусом Христом і є призначені бути членами разом з Ним в Його Царстві. Це є добровподобання Небесного Отця дати їм Царство разом з Ісусом, як докажуть віру і послух до Нього аж до кінця.

Питання: До кого є спрямований лист? І чому є вони любі Богу?

ДОБРИ БАЖАННЯ СПОВНЕНІ

7. Юда відкриває свій лист з бажанням щоби милосердя, мир і любов були умножені для покликаних улюблених. Це добре бажання, з перед дев'ятнадцять сот літ, спрямовується сьогодні до нас в цім "часі кінця". Якщо говоримо о останку "покликаних" ще живих на землі, то

ми можемо сказати, що вирази Божественного милосердя, мира і любові були нам щедро дані. Безперечно, ми дізнали цих річей коли увірували і посвятилися Богу, і коли ми дістали Його прощення наших гріхів через Ісуса Христа. Однак, дізнали ми їх в спеціальний спосіб від 1918 р. по Хр. Цей рік положив кінець першій світовій війні, однак він знайшов останка Свідків Єгови на землі зовсім недбалими супроти їх служби для Нього як раби Ісуса Христа. Чому? Тому що вони мали в великій мірі страх перед людьми цього світа, котрі уживали урядових мір і насильних знарядів, пробуючи усунути і знищити їх працю опублікування добрих новин Царства Божого до всіх народів. Останок був ще під релігійною ідеєю, що "висшими властями", котрим всі християнські душі повинні коритися з боязною і пошаною, були світські володарі цього світа. Тому, якщо ці володарі піддавалися своїм релігійним забобонам і творили непорозуміння через несправедливі закони для того, щоби закарвати Свідків Єгови і затримати їх дану Богом Євангельську працю, тоді вони повинні були пристосуватися до цього. Рим.13:1. Крім цього, існували інші релігійні нечистоти від котрих ще вони не були очистилися, і котрі занецищували їх організацію і перешкождали їх вільній службі як Свідків Господніх.

Питання: Чому від 1918 р. останок потребує умноженого милосердя?

8. Отже, це було умноження милосердя супроти нас, коли Бог спасення відкрив нам очі щоб побачити ці гріхи і хиби, і простив нам ці помилки з незнання, після того, як ми їх визнали. Це було милосердям з Його сторони, що Він не дозволив ворогові знищити нас, але охоронив нас для Ісуса Христа, щоб могли ми Йому далі служити як раби, виконуючи Його поручення на кінець світа: "І проповідуватиметься Євангелія Царства по всій вселенній на свідкування всім народам, тоді прийде кінець". Мат. 24:14. Він не держався в безжалісний спосіб при своїм невдоволенню і гніві супроти нас, за нашу загальну невдачу в протягу періоду першої світової війни. Ні, але відновив нас до мирних відносин зі собою прощаючи нам в нашій покаянню і визволяючи нас від невільничого страху супроти світських людей. Він поразив силу Вавилонської організації диявола над нами і відкрив нам нові і більші привілеї на служення Йому, всередині Його вільної організації. Він вигнав геть заколотників, а наповнив товариство свого відновленого реорганізованого народу миром, щоби виконували їх працю в з'єднаний спосіб. З любові, Він очистив нас від релігійних вавилонських нечистот. Він відкрив нам багато повніше розуміння свого Слова, відкриваючи нам виповнення Його пророцтв і кормлячи нас в духовий спосіб свіжими правдами котрі дали нам нових сил. Він відкрив нам, що народження Його Царства мало місце в 1914 р. коли впровадив на престіл в небесах Свого Сина Ісуса Христа і поручив Йому панувати посеред своїх ворогів доки знищить їх і запровадить новий праведний світ.

Питання: Як умножує Бог милосердя, мир і любов для останка?

9. Очевидно, цей змучений, нещасний світ, не радується божественним благословенням і ласкою. Свідки Єгови знають, що мають милосердя, мир і любов Богу, супроти них щедро. Тисячі й тисячі доброї волі осіб починають це розуміти. Ох так, переслідування є нагромаджені над цими Свідками Бога Найвищого. Не зважаючи на це, вони мають доказ милосердя, миру і любові, котрих релігійне християнство і решта світа не мають. Ці докази Божественної доброти супроти них є причиною що релігійне християнство і увесь світ ненавидить їх і переслідує. Однак люди доброї волі збираються на їх сторону. Вони також бажають мати участь в добрих річах, котрі Єгова Бог зливає на Свого вірного останка "вибраних". Останок в люблячий спосіб витає запрошенням цих люлей доброї волі, "других овець", котрі добрий Пастир, Ісус Христос, Цар, відшукує і згромаджує. Разом, останок і ці "другі вівці" радуються, що Царство Боже, за котрим вони стільки часу молилися, є тепер тут і що вскорі Цар Єгови, Ісус Христос, здійснить своє панування посеред Своїх ворогів, через стертя їх з існування в всесвітній війні Армагедона. І так, як мирне стадо стережене Добрим Пастирем, останок і "вівці доброї волі, радуються разом в любові і милосердю Божім. Молитва листа Юди була щедро вислухана відносно до них.

Питання: Як ділає християнство супроти останка, а як "другі вівці"?

ЯК "СПІЛЬНЕ"?

10. Радуючися із повищих доброт і користей, ми повинні тепер більше ніж коли-небудь перед тим, дати послух щирій спонуці Юди. Він молився, щоб милосердя, мир і любов Божественна могла зростати супроти нас, а не спадати і в кінці перестати. Це є можливо. Тому Він пише: "Любі, ціле моє заінтересування було, щоб написати вам відносно до нашого спільного спасення, однак був я примушений зробити до вас заклик, щоб обороняли віру, котра була повірена святим раз назавжди. / Юди. 3. Моффат / Це показує, що Юда був нахлонений написати в загальний спосіб про наше спільне спасення". Однак через Духа натхнення, Бог зробив Юду уважним, що щось багато сильніше і більше було конечним, ніж проста наука про спільне спасення, щось в спосіб невідкладно конечний, цілею запевнення їм спасення з милості Божої. Які обставини були тими, котрі натхнули його вернутися від пояснення спільного спасення до підвищеної спонуки - побачимо.

Питання: Який предмет змінив Юда в часі як писав, і чому?

11. Однак, перш усього, що є цим "спільним спасенням" і в який спосіб є воно спільним? Цей вираз, котрого уживає Юда в оригінальній грецькій мові, є одним, котрий видніє в загальній грецькій мові літературній не християнських письменників його днів. В них, він означає „безпека держави". Однак, Юда уживає вираз в християнському значенні і без жодного відношення до політичних держав в Палестині, або в другій стороні, де говорено двома мовами. Він пише покликаним до Царства Божого, Царства, котре не є з цього політичного, комерційного і релігійного світа. Тому спасення відноситься до цього Царства і є спасенням покликаних до нього. Воно є спільним, однак, не в значенні бути нищим, рядовим, тому що Царство є головною організацією Єгови, через котру Він тепер панує над всесвітом. Спасення є спільним, оскільки є наділене в рівний спосіб і однаково, всім тим з групи покликаних, в нім мають спільну участь всі. Тому вони в виключний спосіб є клясою Царства Божого і Він зробив їх відрізненим і відокремленим народом від усіх народів цієї землі.

Питання: Що є тим "спільним спасенням" і як є воно спільним?

12. Вони були зобразовані через нарід дванадцятьох поколінь Ізраїля, котрим сказав Єгова через свого пророка Мойсея: „Оце ж, коли будете гласу Мого слухати і хранити завіт Мій із вами й умову, так будете пай мій в народах. Моя ж бо земля вся вселенна, і будете в Мене ви Царством священним народом вибраним". 2 Мойс. 19:5, 6. / Через брак віри в Ісуса Христа Месію, ізраїльтянам не вдалося зрозуміти цієї божественної обітниці. Як нарід, вони не мали успіху, однак тисячі осіб показали вимагану віру в Ісуса Христа і були покликані до Царства разом з Ним. В призначенім часі Божім, Він покликав муштин і жінок з вірою із між народів не юдейських. Він сформував цих вірних як жидів так і язичників, в новий духовий нарід. Апостол Петро повідомляє це, кажучи покликаним і вибраним: „Ви ж - рід вибраний, царське священство, нарід святий, люди прибрані, щоб звіщали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло". / І Петра 2:9. / Це є нарід, до котрого належав тепер Юда і котрого спасення він тут розумів.

Питання: а/ Хто зобразував цей новий нарід? б/ Хто його становить?

13. Юда писав в часі коли Добрий Пастир ще не був розпочав збирати "великої громади", "других овець", котрі були передбачені Одкриттям апос. Йоана / Одкрит. 7:9-17. / Юда не писав про спасення, котре є спільне цій великій громаді, або тим другим вірним з людства. В часі як та сьогоднішня громада „других овець" не є обнята в "спільнім спасенню" про котре пише Юда, то однак, ті любі з людства мають добрі перспективи /види/ вічного життя перед ними. Вся решта Біблії є повна божественних запевнень, обітниць і пророцтв, що вони будуть спасені. Їх надією є вічне життя в новім світі, так само як це є і останка "малого стада". Однак, вони не є з кляси народжених з духа, котрі є покликані до Царства і слави небесної разом з Ісусом Христом. Як наслідок цього факту їх надією є життя без кінця на цій землі приведений до стану загального раю, через Царство Ісуса Христа, разом з Його покликаними. Царство Боже є знаряддям для їх благословення. Їх спасення залежить від цього Царства. Цар Ісус Христос помер цілею їх спасення, як їх, так і Його покликаних з малого стада, тому що „Він вблагання за гріхи наші, не за наші ж тільки, а також цілого світа". / І Йоана. 2:2 / Де спасення є, котре диявол їм відмовляє. Він пробує тепер пограбувати їх з нього. Їх спасення є цінною

частю їх віри, даної святим колись в днях Юди, і належить безупинно боротися за неї аж доки ціна буде осягнена цими "другими вівцями".

Питання: Як спасення для „других овець“ є споріднене із спільним їх спасенням?

14. Для "спільного спасення, мусимо мати "спільну віру", а її ми і маємо, на відміну від релігійного християнства з сотками його релігій. / Тита. 1:4 / "Віра" є сумою всіх понять відносно до Єгови Бога і Його Царства, дана нам через Ісуса Христа і його натхнених учеників. Віра є основана на давніх Гебрайських Писаннях, на котрі в безперервний спосіб покликався Ісус для попірання цього, що научав, а також на науках, котрі дав Ісус як Син Божий зісланий з неба. Вона є Євангелією або добрими новинами відносно до власної постанови і ласки Божої, даної нам у Христі Ісусі, перед початком світа, тепер же показаної через явлення Спасителя нашого Ісуса Христа що зруйнував смерть і вивів на світло життя та нетління через Євангелію. – 2. Тимот. 1:9, 10.

Питання: Що є "спільною вірою"?

15. Це є віра Євангелії, котра була дана святим дев'ятнадцять сот літ тому "раз на завжди", із цієї причини не існує іншої Євангелії. Ніколи не буде дана інша Євангелія. Віра, котра була нам дана, остає тому що вона є достатньою для здійснення доброго заміру Божого. Вона є доброю новиною, котру Єгова Бог мав в своїм пророчім виді в городі Еден, коли сказав що "Насіння жінки роцхавить голову вужа, котрий започаткував гріх на цій землі". Дияволу подобалося би відвернути наслідників спасення від правдивої Євангельської віри, через підробку правдивої віри і через замішання її якоюсь ложною Євангелією для народу Божого. Існує небезпека, каже апостол Павло, що деякі християни будуть віддалені від ласки Божої, переходячи "на іншу Євангелію", що не інша вона, але деякі є, що вас непокоять і хочуть перевернути Христову Євангелію. Але якби й ми або ангел з неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий". / Галат. 1:6-9, Огієнко. 2. Корин. 11:3, 4/.

Питання: Як є віра дана "раз на завжди"?

16. Дияволу подобалося б спричинити нас, щоб ми позбулися цієї дорогоцінної віри і щоб оставили її. В цілій щирості тоді, ми маємо боротися і воювати проти перероблень і переходів, котрими диявол пробує здобути нас на свою сторону. Це є „дорогоцінна віра“ за котру є гідно боротися нам, тому що вона провадить до вічного спасення. /2. Петра. 1:1/. Через перероблену Євангелію, противник пробує в хитрий спосіб, сфальсифікувати нашу віру заколотити нас і спричинити нас, щоби пристосувалися до вір і доріг цього світа. Це провадить до самообманства і знищення. Диявол робить своє заняття, щоби додавати або уймати із записаного Слова Божого, так щоби спричиняти суперечність в нім, колотити наше зрозуміння і звертати нас до філософій невірних „мудреців“ цього світа.

17. Існує тільки одинока Євангелія, котра була дана раз назавжди святому народові Божому, одинокий раз в чистоті, Господом Ісусом Христом і Його натхненими апостолами і учениками. Тому, дорога для нас щоб боротися за правдиву віру є, щоби ми міцно держалися при тій первісній Євангелії в її чистоті, зверталися завжди до неї в випадках сумніву або диспути /спору/, і міряли всякі нові, чужі думки з допомогою її, канону віри і меча з двома вістрями віри. Це означає, що треба звертатися нам до записаного Слова Божого, від першої книги Мойсея до Одкриття. Якщо втратимо це, тоді не існує для нас ніякого рятунку від знищення. "Бо... в останні ці дні глаголав до нас через Сина,... то як нам утекти, щоб недбали про таке велике спасення? котре, почавши проповідуватися через Господа, від тих що чули, нам стверджене, як свідкував Бог ознаками і чудесами, і всякими силами, і роздаванням Духа Святого, по своїй волі". / Жидів. 1:1, 2, 2:3, 4/.

Питання: 16, 17. Чому повинні ми боротися за цю віру? І як ми це робимо?

18. Не підлягає суперечці, що останок покликаних Божих повинен з щирістю боротися за оборону віри, проти спроб інвазії /нападу/ диявола і його агентів. Коли протиставляємося цьому, що ці вороги віри мають до представлення тоді є ми переслідвані, ціллю спричинення нас зробити з світом компроміс і потоптати віру. Тепер, тому що Ісус Христос розпочав своє небесне панування посеред всіх ворогів своїх, включаючи тих на землі, ми жиємо в днях приходу і присутності Сина чоловічого. Щоби показати великі труднощі, котрі будемо мати з

держання міцно при чистій вірі в цім часі боротьби за світове панування, Ісус каже: „Тільки Син чоловічий прийшовши, чи знайде віру на землі?” Не знайде більше віри ніж в днях Ноя перед потопом. /Луки 18:8/ Якщо розбираємо грізне переслідування, котре прийшло на попірачів правдивої, непідробленої віри, від 1914 р. по Хр., то стверджуємо, що це є час боротьби і проби. Справді, він розпочався тоді, коли Свідки Єгови були взяті невільникими видимою організацією диявола протягом першої світової війни. Щоби відзначити це як час спеціальної проби нашого привязання до правдивої віри, Одкриття тринадцята голова, описуючи цю організацію як дикого, озлобленого звіра, каже: "Хто веде в полон, то піде /сам/ в полон, коли хто мечем вбиває, то мусить сам бути вбитий мечем. Ось де терпеливість і віра святих". - Одкр. 13:10.

Питання: Як показує Ісус і Одкриття, що віра буде тепер випробувана?

19. Тепер, як "другі вівці" доброго Пастиря, так і останок "святих", мусять показати добру витривалість і незломну привязаність до віри даної святим раз на завжди. Оскільки з'єднуємося разом в Господі, то зміцнюємося і помагаємо одні другім, щоби це робити. Споглядаючи на нашу сталість, другі дістануть заохочення для того, щоби присвоїти і собі цю славну віру, і число "других овець" зростаючи поступає вперед.

Питання: Як дістають "другі вівці" заохочення до того, щоби присвоїти і собі цю віру?

ВОЮЮЧИ ЗА ВІРУ.

1. Це двадцяте століття не є першим разом, коли якийсь ворог прокрався між поучені працівники в другім народі, ціллю підірвання цього народу, ослаблення його, повалення його і приведення його під контроль ворога. Це є тактики, котрими ворог Божий, сатана диявол, почав послуговуватися в першім столітті проти "святого народу" Божого, серед противного світа. Всі посвячені члени цього святого народу є покликані до небесного Царства Божого разом з Христом. Вони є наслідниками "спільного спасення" для цього Царства. Бог зберігає свій святий нарід для Ісуса Христа, і Він спасе цей нарід для Царства. Однак, певні одиниці, котрі були колись членами цього народу, не матимуть участі в цім "спільнім спасенню", а це через них самих. Вони можуть тепер плекати надію остаточного спасення разом з іншими покликаними, але однак це не є певною гарантією, що вони і побачуть цю надію здійсненою. Факт, що хтось є тепер в спасеннім стані, не є мотивом для виображування, що не може бути захитаний, примушений або витягнений з цього місця убіжища, і через це не зробить собі нашого вічного спасення. Противник є проти Божої цілі спасення одного святого відданого Йому в сильний спосіб народу. Він уживає різноманітні знаряддя, щоби спричинити знищення для якнайбільше з тих, що є в цім спасеннім стані, на зневагу Бога. Одною з Його тактик є ця, щоби запровадити крадькома в ряди того святого народу особи, котрі служитимуть своїм злочинним /мерзеним/ цілям. Це робить конечним для тих, що бажають зробити собі своє спасення річею цілковито здійсненою, щоби щиро боролися за віру, котра спасає, дану святим Божим раз на завжди.

Питання: Чи здобудуть спасення всі ці, що є претендентами, на спільне спасення, і чому ні?

2. Народові Божому є наложена боротьба або стан в дефензиві /обороні/ Бог дозволяє на випробування бездоганності і самовідданості Його народу святого супроти Нього. І так, ми маємо боротися або стояти в дефензиві, не тільки в наших зборах, проти всяких ворогів повлазивших між нас, а також і в нашій праці проповідування Євангелії від дому до дому. Випробування через цю методу є добре для народу Божого для зміцнення його і зроблення непохитним. Пояснюючи чому він спонукує нарід Божий боротися за апостольську віру, Юда каже: "Повлазили / крадьки повходили, Огієнко / бо деякі люди, давно призначені на цей суд, безбожні що благодать Бога нашого обертають на розпусту, і самого Владики Бога і Господа нашого Ісуса Христа одрікаються." Юди 4.

Питання: Чому Бог допускає щоби була нам наложена боротьба за віру?

3. Поки Юда написав цей лист, приблизно 65 р, по Хр. приблизно 30 рок. по вознесенню Ісуса на небо, було досить часу для чужих елементів, осіб з диявольськими цілями, щоби висипати собі дорогу між народом Божим. Вже Гебрайські Писання остерігали, що такі агенти

ворога потай продиратимуться всередину. Около десять років перед листом Юди /приблизно 56 р. по Хр./ апостол Павло остерігав відносно до цієї самої справи кажучи: „Я бо знаю це, що після виходу мого придуть вовки хижі між вас, що не пощадять стада. І з вас самих устануть люди, говорячи /котрі будуть научати. /Рум. Біб/ розворотне, щоб потягти учеників за собою". /Діян. 20:29,30/ Ісус в символічний спосіб описав цей самий рух ворога. Він висказав притчу про кукіль, в котрій сіє ворог маючи багато колючок насіння кукілю, або „синів лукавого", між добре насіння або „синів Царства", а робить це потай, ніччю, коли люди сплять. /Мат. 13:24-43/. Наслідком було зіпсуття організації християнства, з страшним його відпаданням від віри даної святим раз на завжди, дев'ятнадцять сот літ тому.

Питання: Як було предсказане прокрадення потай таких беззаконних людей?

4. Тепер ми поступили вперед тридцять літ від критичного 1918 року. Біблійне пророцтво роз'яснене через Духа Божого в обличчю світових подій в ході виповнення, показує, що тоді пануючий Цар Ісус Христос прийшов до Божого храму на суд. /Малах. 3:1-5 / предсказало, що цей судовий Посол Божий очистить храм від усіх чужих, шкідливих елементів, якраз так, як це був зробив Ісус Христос, коли прийшов до типічного храму в Єрусалимі. Можемо бути певні, що релігійне християнство і його релігійні системи, не були очищені від 1918 р. по Хр., але ставалися щораз більше зіпсутими, і більше світськими, попирали другу світову війну, а тепер одобрюють приготування до третьої. Глянь же на Свідків Єгови, найбільш зненавиджену і переслідувану меншостеву групу на цілій землі. Їх ревність, що не може бути погашена, для служби Євангелії Божої, доказує, що вони є Йому посвячені як послідувачелі стіп Ісуса Христа. Недавня історія їх віри, організації і діяльностей доказує, що вони перейшли через тривале очищення від нечистот цього світа і через чистку їх рядів від небажаних елементів. Навіть і тяжке переслідування проти них, служило для очищення їх рядів і для відділювання їх дальше від цього світа. Через їх безстрашну ревність в службі Божій, вони показують, що Його Дух був зіллятий на них. Цар і Суддя Ісус Христос в храмі Єгови, був тим, котрий так очистив останка святого народу Божого. Це є очевидним доказом, що Він прийшов до духового храму Божого на весну або в пам'ятковій порі року 1918.

Питання: Хто показує очищення від 1918 року, і як?

5. Чесні люди люблять чисту організацію. Заміром Божим є, щоби мати тепер на землі чисту організацію свого народу, до котрої Добрий Пастир може збирати „велику громаду" "других овець". Тому, Бог наказує тим, котрі носять посуду храму для уживання в Його службі, щоб були чистими від всякого вавилонського, або світського заплямлення. /саїї. 52:11, 2. Корин. 6:17/. Оскільки після свого Посла-Суддю для очищення тих, котрі Йому поклоняються, Єгова Бог обіцяє, що кляса Його храму буде хоронена чистою. Сили ворога ніколи більше не заплямлять її. Однак, стада "других овець", є тепер згромаджені на сторону останка, і злучуються з ним служачи Богу день і ніч в Його храмі". /Одкрит. 7:15/ Дияволу подобалося б просунути між них шкідливих одиниць, маючи злі цілі. З езуїтською хитрістю йому подобалося б ділати в середині Теократичної організації народу Божого, для розпочаття праці опоганення з середини. Не зважаючи на обітницю Божу берегти свою організацію чистою, хотяй Його ангели є при обов'язку для того, щоби виривати і витягати геть з кляси Його Царства всіх грішників і винуватих беззаконня, однак, є необхідним пильнувати нам. Наш пануючий Цар викинув сатану диявола з неба на землю, де є тепер обнятий великим гнівом і воює проти останка і великої громади їх товаришів. Він є готовий робити зло, спричиняти розірвання і нищити /Одкр. 12:12-17/. Отже, не відважуймося занехати наш нагляд між нашими місцевими групами, тому що диявол пробує собі іще свої старі тактики. Тому, всякі суворі знаряддя для усунення або заказання агентів ворога, як і для заборонення або затримання їх, щоб здобули точку опори між нами, повинні бути зберігані в чинності і завжди застусовані.

Питання: Помимо цього очищення, чому не ослабляти нашого нагляду?

6. Цим, що тепер прокрадаються до нас через якусь хитрість не удасться заколотити, підірвати і сплямити організацію як цілість, хотяй вони можуть шкодити місцево деяким одиницям. Однак, навіть і цього є шкода і тому слід нам ревно берегтися. Нехай знають особи, котрі проникають крадькома в середину, що вирок на таких був предсказаний давно і Господь

Бог виконає його тепер, без опізнення через своїх ангелів. Від початку, ці особи не бояться в щирій спосіб Бога. Вони не шукають допущення або прийняття в організацію з чистим бажанням навчати о Нім, для служення Йому і для почитання Його. Вони не дивляться на організацію і на її членів добрими очима і з чистих мотивів. Петро описує їх як таких, що „очі мають повні перелюбодіяння і неперестаючого гріха, надять душі неутвержені, серце їх навчене до зажерливості, се - діти прокляття. „Або, як це сучасний переклад передає опис Петра: "Вони мають якісь очі, такі як ніхто немає, окрім жінок перелюбниць – очі, котрі не насичуються гріхом. Вони надять нестійкі душі. Їх серця є навчені до зажерливості. Вони є прокляті - 2 Петра. 2:14. Амер. Ст. Вер. Маргінес. Ан. Амер. Транс.

7. Деякі світські люди кажуть: „Я запропоную неморальні стосунки з цією дівкою або з тою другою, а з тою першою дівкою, котра відмовить мені, одружуся, вона є вірною дівкою. Диявол пробує зіпсувати організацію Божу оскільки всуває особи з подібним думанням серед чистого на серці народу Божого для того, щоби пробувати приманювати і зводити нестійкі душі в гріх приємностей. Ці із злим думанням особи бачуть милість і милосердя, котрі Бог простяг своєму народові, прощаючи йому гріхи через дорогоцінну жертву Христа. Вони зауважують, що між посвяченим народом Божим є ті, що були колись блудниками, ідолопоклонниками, перелюбниками, рукоблудниками /аноністами/, мужоложниками /содомцями/, злодіями, зажерливими, п'яницями, злоріками, хижаками, такими як ті називані апостолом Павлом в І. Кор. 6:9, 10. І так, вони вірять, що як Бог простив якісь особі за блуд, ідолопоклонство, мужолство і інші подібні річі в минувшім часі, то Він буде досить милостивим, щоби простити якійсь особі, якщо вона умисно і добровільно іде знову за такими грішними річами. Вони думають, що можуть йти вперед на якийсь час, радуючися приємностями гріха, коли тільки їм подобається або почуваються спонукувані до цього. Вони думають, що все, що вони мають зробити є це, щоби перейшли через якусь форму покаяння і добру поведінку і щоби просили прощення від Бога, користаючи з Його милості. Таким чином вони можуть продовжати оставатися серед народу Божого до слідуячого разу, коли бажать шукати дальше позволяти собі нагріх між народом Божим якщо вони можуть інших переконати через нечистий, фальшивий розсудок, або щоби підчинити їх підступному діланню.

Питання: 6,7 а/ Чи матимуть успіх ці, що прокрадаються тайком? І як вони дивляться на організацію? б/ Як розсуджують вони о милосердю Божім супроти гріха?

8. Такі люди є винуватими „що благодать Бога нашого обертають на розпусту". Вони перетворюють ласку Бога нашого на неморальність. Вони минають факт, що, хотяй апостол сказав вірним посвяченим: „А такими деякі з вас були", але однак, він ще додав: „Та ви обмились, та освятились, та оправдились ім'ям Господа Ісуса і духом Бога нашого". // КОРИН. 6:11/. Вони не доцінюють факту, що Бог був милосердним супроти нас, обмиваючи нам гріхи в крові Христа, не для того, щоби ми піддавалися бажанням нашого упавшого тіла і верталися часом до попередньої розпусти і нечистоти, але щоби наслідували ми на дальше рішучо дорогу справедливості. Вірний, котрий доцінює цю ціль милості і ласки Божої, не перетворюватиме її в чванливий спосіб. Він боротиметься за віру дану святим раз на завжди, обурливо спротивляючися діланням і думкам беззаконних осіб, котрі несподівано просувають ся потай між нас.

Ми знаємо, що є рабами Ісуса Христа купленими кров'ю для служби Божої, в покірності супроти приміру нашого Пана і Господа Ісуса Христа. Тому, якщо піддалися б ми з непевністю беззаконним особам і перебрали б службу гріху для самолюбної приємності нашого тіла, то це означало би відкинення, та, відречення Ісуса Христа як пана і Господа. Вірні супроти віри даної колись, ми відмовляємося це чинити. Через це поступання маємо участь з Ісусом Христом в оправдуванні Ім'я Єгови.

Питання: Як ми боремося за віру проти таких людей, і чому?

Щось о чім пригадаймо собі.

9. Це, що Юда показує тепер тим, що мають участь в надії „нашого спільного спасення" є, що це спасення не є ще річею закінченою, цілковито припечатаною і даною нам, без

можливості щоб втратити Його або щоб не мати успіху заховати його. Він виводить на яв, що помимо факту бути тепер в спасеннім стані, ми, ті з останка, можемо не мати успіху в „нашій спільній спасенню”. Як? Через навіювання за віру. Навіть і через підданняся зведенням /приваблюванням/ беззаконних осіб, котрі перетворюють ласку Божу на привід для неморальності і марноти, і котрих поступовання заперечує Пана і Господа нашого Ісуса Христа. Юда заявив вже, що суд таким безбожним особам був давно предсказаний; але як? Через історичний рапорт Біблії. Він каже нам про таких осіб в зв'язку з народом Божим з давніх часів і про вирок знищення котрий Він виконав над ними. Це були попередні події або типи про це що Бог зробить у подібних випадках тепер. Дозвольмо щоби такі сьогоднішні особи знали в рішучий спосіб, що раніше ніж розпочалося їх підризна діяльність в середині зорганізованого народу Господа, де потай пробиралися з самолюбними, нечистими цілями, то вони є вже осуджені. Дозвольмо їм щоби прочитали собі присуд, також прочитаймо і ми як є можливо не мати успіху в остаточнім спасенню через підданняся таким осудженим особам, як це читаємо слова Юди: "Пригадати ж хочу вам, котрі загально се знаєте, що Господь, хоч спас нарід із землі Єгипетської, то опісля погубив тих, що не ввірували. І ангелів, що не схоронили свого начальства /гідності своєї, Рум. Бібл., свого початкового стану, Огієнко/, оставивших свої оселі, про суд великого дня вічними оковами під темрявою схоронив. Як Содом і Гомора, і городи кругом них, що, подібно їм, жили в перелюбі і ходили в слід за іншим тілом, прийнявши кару вічного огня, виставлені яко приклад". – Юди 5-7.

Питання: Як можемо ми не мати успіху в спасенню? Як пригадає нам це Юда?

10. Єгипет був тінню цього світа, де Господь наш Ісус був розп'ятий як "Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа". /Одкрит. 11:8, Йоан. 1:29, 36/. Єгова Бог спас ізраїльтян і множество мішаних людей доброї волі з Єгипту. Перед тим ніж Він це зробив, вони закололи типічного пасхального агнця і побризгали його кров на одвірки і з'їли його м'ясо спечено на огні в ту саму ніч. Їх первенці, від чоловіка до тварини, були спасені від смерті, котра вдарила всіх первенців Єгипту, котрі не мали участі з користі пасхального агнця. Другого дня ізраїльтяни і мішане множество вийшло з Єгипту, а пізніше перейшли через Червоне море, - Бог спас їх всіх від смерті або впадення знову у рабство, через знищення всіх тяжко озброєних гонителів – єгиптян серед моря. Відтак, розказ Бога, їх Спасителя був, щоби вони не верталися знов до світського Єгипту. /2 Мойс. 13:17, 5. Мойс. 17:16/. Зауважмо тепер, що зобразовали ці драматичні події, ті котрих спасе Бог з цього світа признають Єгову як Бога і Ісуса Христа як Пасхального Агнця, котрого кров купила їх з цього світа. Вони визнають: «Наша пасха Христос, за нас у жертву принесений». /1. Корин. 5:7. Огієнко/. І так, вони були спасені з цього світа, однак із зрозумінням щоби вони ніколи не верталися знов до нього і до його грішного рабства.

Питання: Що було заказане для Ізраїля по спасенню з Єгипту, і чому?

11. Однак чи означає це початкове спасення із світа сатани, що є ми спасенні в рішучий спосіб до вічного життя в новім світі без всякої можливості відпадення тепер? Ні, якщо ці ізраїльтяни з їх мішаним множеством є правдивою ілюстрацією. Бог, колись їх Спаситель, знищив мільон або більше з них у пустині. Чому? Тому, що вони „не вірували”, піддавалися спокусам і бунтувалися.

12. Апостол Павло уживає цієї самої ілюстрації для того, щоби остерегти нас тут, при кінці світа, що факт бути спасенним з цього світа на початку нашої християнської кар'єри, не є остаточним доказом, що будемо мати участь у „спільній спасенню”, коли новий світ зачнеться. Він підкреслює, що Ізраїль як цілість дізнав спільного спасення з Єгипту. І як нарід, в кінці ізраїльтяни вступили в обіцяну землю, текучу молоком і медом однак, що сотки тисяч одиниць погинули перед тим ніж вступлення в обіцяну землю мало місце. Павло об'являє причину для їх невдачі щоб досягнути остаточного спасення в обіцяній землі. Та многих з них не вподобав Бог, бо поражені були в пустині. Се ж сталося нам прикладом, щоб не бажали лихого яко ж і вони бажали. Ані ідолослужителями не робіться, якож деякі з них, яко ж писано: "Посідали люди їсти й пити і встали грати". Ані робіть перелюбу /блуду, Огієнко/ як деякі з них робили, та й полягло їх за один день двадцять три тисячі. Ані спокушуймо Христа /Господа/, яко ж деякі з них спокушували, та й погинули від гадюк. Ані нарікаймо, яко ж деякі з них нарікали, та й

погинули від Губителя. Усе ж це прикладами сталося їм, прописано ж на науку нашу /ці річі сталися їм щоб служили нам як приклади, і були записані для науки нашої, Рум. Бібл. /на котрих кінець віку прийшов. Тим же, хто думає стояти, нехай глядить щоб не впав". І. Корин. 10:1-12/. Чи то є ми з останка покликаних, чи з „великої громади" „других овець", всі ми мусимо бути на сторожі. Мусимо боротися за віру.

Питання:11,12: Як показують вони що наше остаточне спасення ще не є певне?

Ангели неохоронені від упадку в знищення.

13. Ми є люди, вчинені небагато нище від ангелів. /Псал,8:5, Жид.2:9/. Все ж таки, тому що ангели є моральні, вільні сотворіння точно як і ми і умираючі, то вони не є вільні від усякої можливості упадку в знищення. Це що вони мають вступ до неба і можуть оглядати лице нашого небесного Отця, є одним благословенним привілейом, котрий вони мають, однак навіть з того високого стану життя вони можуть упасти. Гарно, навіть тепер існують, ангели, котрі колись радувалися світлом прихильності Єгови Бога і світлом знання Його заміру, але тепер знаходяться під вироком знищення. Яке мильне поступовання привело їх до цього страшного стану? Цим було їх віддалення від святого чистого стану, в котрім сотворив їх Бог, і віддалення від місця відповідальності в його небесній організації, на котре Він їх назначив. Вони були сотворені духовими святими, перфектними і славними сотворіннями, вони мали раніше нагоду для вічного життя в небі. Це був їх початок, їх первісний стан. Вони не були сотворіннями амфібіями /двоприродними/, розумілими жити почасті в небі як духи і почасті на землі як люди. Невидимі небеса були їх домом, їх мешканням, де вони повинні були жити праведним життям в службі Божій, в повності з їх святим початком.

Питання: а/Чому ангели є піддані упадкові? б/Що є їх мешканням?

14. Як дійшли ангели з таким сприятливим початком в нинішні їх „вічні ланцюги, щоби були хоронені на суд великого дня?" Як і в випадку інших сотворінь почавши від того часу аж досі, тому що вони не вибрали остатися в справедливості первісного їх стану. Вони піддалися сатані дияволу після того як він збунтувався проти Бога Єгови і привів гріх в цей світ. В давнім передпотопнім світі, а головно в протягу тих шістсот літ життя Ноя перед катастрофою вони рішилися змішуватися в прямий спосіб з беззаконством людства. Перша книга Мойсея 6:4 каже: "Були тоді на землі велетні". Такими велетнями були ті упавші ангели, в службі диявола. Вони не зберегли свого становища відповідальності супроти Бога, але перейшли на службу Його ворога. Наслідуючи це, вони оставили небеса, котрі є мешканням духових сотворінь і перенесли своє мешкання на землю. Це вони вчинили матеріалізуючися у видимі людські тіла як "велетні", щоби тиранізувати беззаконне людство. Вони бажали тісних тілесних товариств.

Питання: Чому оставили вони свій перший стан і мешкання?

15. Через це, що вони приєдналися до бунту сатани, Бог осудив їх на знищення разом з сатаною. Потоп не знищив їх разом з людством, тому що вони тільки обезматеріалізували свої велетенські м'ясні тіла, і вернулися до їх належного дому або мешкання в духовім світі.

Однак, вони не вернули до їх першого стану справедливості в середину універсальної організації Божої, з положеними Богом на них відповідальностями і радуючися світлом Його одобрення і поради. Ні, але Бог закував їх „вічними ланцюгами", котрі держали їх від того часу як Він їх осудив аж до тепер. Ними не є ланцюги подібні тим, котрі знають люди, але - сили Божі обмеження, через котрі Він їх хоронив "у темряві" відносно до його розпоряджень і замірів. В тім стані обмеження і під присудом знищення, вони є хоронені в резерві, поки Всемогучий Бог виконає свій суд проти всіх з організації сатани в тім великім дню. Потім вирок їх знищення буде виконаний. /Одкр.20:1,2/. Так ангели впали в знищення. Подібне щось може статися і з нами.

Питання: В чім є вони обмежені і на що держані?

16. Господь Бог в рішучий спосіб є проти блуду і мужолоства /содомії/ із цієї причини вилаяв гаряче знищення на Содому і Гомору понад 450 років по потопі. Два ангели Божі

матеріалізувалися в тіло і пішли до Содоми міста в котрім не існувало навіть десять праведних людей а тільки Лот, котрий тут переселився разом з жінкою і двома дочками. Ангели пішли до Содоми не для того, щоби розслідувати моральний стан міста і щоби вирятувати Лота від знищення, яке грозило цьому місту. Через близьку особисту обсервацію, ті ангели знайшли, що содомці "віддавалися до блуду і ганяли за чужим тілом". Мужчини, не тільки що віддавалися до блуду з жінками, але також, шукали стосунків і з тілом інших ніж жінок, то є, з тілом мужчин, при тім, без сумніву, з тілом домашніх тварин. /3 Мойс. 18:22-25/ Ті два ангели попрямували до дому Лота, щоб остатись в нього на ніч, а відтак справоздання каже: „Перед облягами ж обступили дім городяни содомські, від молодика, та й до діда, увесь народ укупі /прибіг з усіх кутків і гукали Лотові і казали до нього: Де люди, що ввійшли до тебе на ніч? Виведи їх до нас, що б зляглися ми з ними. „Вони жадали багато більше за тілом мужеським ніж за тілом жіночим, тому що вони відмовлялися від пропозиції Лота щоби дати їм свої власні дочки з ціллю, щоб зляглися з ними, для того, щоби захистити тих двох ангелів, котрі виглядали як люди. /1.Мойс. 19:4-9, Мофпат/. Цей поступок перевершив міру і другого дня з ранку, при сході сонця, огонь і сірка впала дощем на Содому і Гомору і на навколишні міста. Лот і його дочки спаслися якраз своєчасно до Сигор. - 1. Мойс. 19:10-30/.

Питання: Головно за який гріх були знищені Содома і Гомора?

17. Точно так як ангели, котрі залишили своє мешкання в невидимих небесах, мешканці всіх тих спалених міст ганяли за задоволенням тіла. Спричинило це несподіване знищення для них через знаряддя подібні до запальних бомб скинутих з літаків в другій світовій війні. Вони потерпіли кару „вічного огня". Факт що він є названий „вічним", не значить, що сірчаний огонь горить ще і сьогодні на місці тих міст. В дійсності, обвуглені руїни тих міст лежать під водою, після найновіших карт Палестини, котрі зображають Содому, Гомору і Сигор як лежачі під водами південного краю Солоного /Мертвого/ моря, навіть нище від півострова, котрий просувається в море. Отже, значений є, що огонь спричинив вічне знищення для тих міст. Це є значення „озера огняного, палаючого сіркою" описаного в Одкриттю. 19:20, 20:10, 14, 15, 21:8. Содомці і такі інші не були вічно мучені в цім огні. Вони „стоять перед нами як приклад, потерпівши кару вічного огня". А.С.В.

Питання: Як огонь, котрим вони були покарані, є вічним?

18. Для кого є вони прикладом остороги? Петро відповідає: "Для будущих безбожників". /2. Пет. 2:6/. Нехай ті, що тайком прокрадаються і пробують сплямити святу організацію Божу, стережуться. Ті содомці були знищені тому що горіли бажанням сплямити тіло святих ангелів Єгови. І так, ці безбожні, беззаконні люди є під присудом вічного знищення так повного як неначеб це сталося через огонь і сірку. Нехай всі щирі з народу Божого будуть уважними на остереження і не досліджують ані навіть на одну мить принад таких осуджених людей, котрі тайком прокрадаються з диявольською хитрістю. В надії здійснення вічного спасення в новім світі, протиставляймося всі тим людям і уникаймо їх долі, обороняючи і воюючи з щирістю за Віру дану святим Божим раз на завжди.

Питання: Хто повинен бути уважним на остереження, і яку поведінку мусять вони наслідувати. Ватхтовер 15. 7. 48.

ДАЮЧИ ПОШАНУ СУДДІ.

„Ось, прийшов Господь з десятками тисяч святих своїх, щоб зробити суд проти всіх". – Юди. 14, 15. Ам.Ст. Вер.

1. Єгова, як Суддя неба і землі, є гідний пошани від всіх. Але хто на землі віддає Йому тепер належну пошану? Деякі люди будуть сумніватися, що світ вступив в найкритичніший період свого суду. Це, що людство тепер робить, рахуватиметься в рішенню суду за або проти. Визначні люди відчувають, що вони будуть записані в історію, і що будучі покоління людей, через теперішню історію, оголосять над ними суд згідно способу як вони говорили і працювали в теперішньому часі, і одобрять їх або осудять. На жаль, такі люди не думають о суді Того, котрий є вищий і важніший, ніж будуче покоління людей. Ані не зважають вони на

факт, що це покоління є остаточне в часі котрого сів на престіл Верховний Суддя, щоби перепровадити остаточний суд над світом. Він прийшов на суд разом зі всіма своїми судовими помічниками і виконавцями. Люди повинні відкрити свої очі зрозуміння, щоби побачити великого Суддю на Його престолі, під час як дебати процесу є тепер в перебігу. Тоді, вони могли би віддавати більше пошани Йому, ніж історії. Вони могли б змінити біг свого ділання в тій цілі, щоб Суддя оголосив сприятливе рішення для них. Його рішення рахується багато вище, ніж рішення всіх інших. Ті, що є розсудливі і з очами спрямованими на свою вічну долю, шукатимуть признання цього Судді. В цій світовій кризі вони справедливою своєю поведінкою, віддаватимуть Йому таку пошану, яка Йому належиться.

Питання: Кому головно тепер повинні віддавати люди пошану як Судді?

2. Юда, біблійний письменник, наводить доказ із перед п'ять тисяч літ, щоби показати, що цей час суду давно тому був передказаний і передбачений в програмі Божій для судового розгляду. Юда це робить для того, щоби остерегти людство, котре ділає на погордження Суду, осміваючи авторитет Єгови Бога, як Судді. Він також потішає і запевняє нас, котрі любимо правду і правосуддя, що покарання беззаконня і вивищення справедливості напевно прийде. У попереднім числі Вартової Башти розбирали ми сім перших стихів листа Юди. В цім числі доповняємо наше розбирання, стих в стих, його сильного листа, спрямованого до тих котрих Бог покликав до Царства. Юда тепер наводить дальші докази, показуючи чому не повинні ми мати нічого до діла з беззаконними людьми, котрі потай прокрадаються до збору покликаних кажучи: "Так і сі сновиди опоганюють тіло, начальством же гордують, а на власть хулять /погорджують владами, зневажають слави, Огієнко/. Михаїл же Архангел, коли, змагаючись з дияволом, говорив про Мойсейове тіло, не наважився віднести проти нього суду докоряючого, а сказав: „Нехай Господь загрозить тобі!“ - Юди.8,9.

Питання: Відносно до чого остереігає Юда, і як він нас потішає?

3. В цей самий спосіб, як зіпсуті люди із Содоми і Гомори плямили своє тіло розпусними статевими зносинами і неприродними зносинами з чоловічою статтю, так само і ці злоумисні зрадники опоганюють м'ясне тіло. Вони є рішені зіпсути тих в середині організації народу Божого. Вони не мають ніякої пошани до апостольської заповіді: „Утікайте від перелюбу. Усякий гріх, що робить чоловік, осторонь тіла, хто ж робить перелюб, проти свого тіла грішить. Хиба не знаєте, що тіло ваше храм Духа Святого. Що /живе/ в вас, котрого маєте від Бога, і ви не свої? Ви бо куплені ціною, тим прославляйте Бога в тілі вашому“. - I. Коринтян. 6:16-20.

Питання: Як такі люди є подібними содомцям і гоморцям?

4. Хотяй поломяне знищення на неморальні Содому і Гомору було виставлене як остереження для людей схильних наслідувати їх статеву розпусту то однак ці небажані мерзенники пробують поповняти свою практику в християнськім зборі, храмі Божім. Все ж таки вони є сновидцями. Чому? Тому що вони уявляють собі, що можуть нехтувати і обходити ясну науку історії біблійної, котра показує як поступає Бог з беззаконними. Вони є мрійниками, люди фантазуючі, тому що це, вони думали і думають є противне Слову і замірові Бога, що ніколи не помилиться. Вони бачуть в сні, що були б в стані обернути ласку Божу на оправдання для безпорядного заховування і втічи без вироку осуду із сторони Судді. Одного доброго дня вони довідаються, що не є в світі снів, вони пробудяться, щоб довідатися, що Суддя виконує свій вирок проти них. Від 1918 р.по Хр., коли Суддя післав свого Посла до храму для провадження судової справи. Він сповняє свою декларацію: „Прийду до вас, щоб судити суд, й буду скорим свідком проти чарівників, перелюбників і тих, що божаться льживо, що вдержують плату поденного робітника, притісняють вдовиць і сиріт та відпихають од себе приходня й не бояться мене, говорить Єгова Сил.“ - Малах. 3:1,5.

5. Ці, котрі тайком прокрадалися в середину не бояться Єгови, Господа Суверена всесвіта. Вони не беруть собі під увагу, що поступають з правдивою організацією живого Єгови. Чи ця, чи інша, їм все одно, тому що вони „начальством же гордують, "погорджують

владами" /Огієнко/ "вони відкладають на бік владу. „Юда. 8, Ротергам/. Їх не порушує жодне бажання, щоб брати участь разом з народом Божим в оправданню Його універсального суверенітету, слухаючи його і заховуючи свою бездоганність супроти Нього, хочайби і під переслідуванням. Вони відсувають на бік факт, що Єгова є власником і Паном свого зорганізованого народу і що Він повелів, щоби цей нарід був чистим. Він не дозволить, щоб цей нарід був навернений до сучасної Содоми і Гомори, придатних тільки для знищення. І так, поки ці мерзенні, сновидці окаменіються супроти цього непорушного факту, вони продовжують свої зусилля.

Питання: 4,5. Як вони є мерзенними сновидцями, мрійниками, що начальством гордують?

Власті.

6. Юда каже нам, що ми можемо ототожнити їх, тому що вони „на власть хулять“, „зневажають слави" /Огієнко/, або "осмівають гідності" /Ам. Ст. Хто є „властями“, котрих вони осмівають, хулять, проклинають і лихословлять? Юда ужив тут грецьке слово означаюче „слави, почесі“. Тому воно мусить відноситися до осіб, котрі держуть в своїм володінню або займають слави і почесі, вищі становища. Всі ці речі приходять від Бога через Його Царя Ісуса Христа, і в слухний спосіб жодна заслуга не має віддаватися попираючим особам на землі, котрі ними радуються. Все ж таки вони мають бути шановані за це і належить, говорити за них в наслідок того з головною пошаною для Бога, котрий каже: "Я прославлю тих, що мене будуть прославляти, а хто мене зневажає, того соромитиму". /І.Сам. 2:30/. Бог визволив вірного останка покликаних з неволі цього світа і прославив їх головно від 1918 р. по Хр. Читаємо: "Встань, заясній Єрусалиме! Зійшло бо світло твоє і слава Єгови зійшла над тобою. Ось бо, темрява вкриватиме землю й поморок народи, а над тобою засіє Єгова, і слава Його явиться над тобою". /Іс. 60:1,2, Ам. Стан. Вер./ Це є слава, щоб так сіяти для Господа Бога, освічуючи затемнені народи щодо правди Божої і його Царства благословення. Освічений останок, даючи славному світлові сіяти через проклямування Євангелії Царства в зорганізований спосіб, має бути отже шанований. Тому що Єгова Бог, через сіяння своїм славним над ними, підтримав їх щоби виконували цю працю.

Питання: Які власті або гідності вони осмівають головно що торкається світла?

7. На верху гори Синай Мойсей прийняв Божу закон-угоду з народом Ізраїля. Там, божественна слава, сіяла над Мойсейом так сильно, що коли він сходив з гори, то лице його сіяло. Це зробило конечним, щоб він, коли говорив до ударених страхом ізраїльтян, накрив своє лице покривалом. Тепер Бог, через більшого Мойсея Ісуса Христа, зробив нову угоду з християнським збором, і апостол Павло був вчинений служачим або спеціальним слугою цієї нової угоди. Павло писав своїм християнським братам, котрі були йому товаришами в служенні цілям тої нової угоди. Він сказав: „Ми ж усі відкритим лицем, поглядаючи як у дзеркало, на славу Господню, преобразуємося у той же образ від слави в славу, яко ж від Господнього Духа. Тим же то, маючи це служення, яко же помилувані не ослабнемо". /2. Кор. 3:18, 4:1/. Нова угода є багато славніша ніж Мойсейова закон-угода. І так, привілей бути під новою угодою і служити її цілям, даючи світлові Божому сіяти, є славою. Як раз тому, що вірні християни були в земних посудинах, Бог не отримав від них цього дорогоцінного скарбу служби, але помилував їх, повіряючи їм. В наслідок того, навіть якщо сьогоднішній останок є в земних посудинах, то вони не мають бути погорджувані. Радше, ми повинні боятися лихословити їм, тому що Великий Суддя уважав їх гідними свого милосердя і прославив їх своєю службою. Ісус обняв їх в своїй молитві до Бога, коли сказав: "І славу, що дав еси мені, дав я їм, щоб були одно, яко ж ми одно". – Йоана 17:22.

Питання: Чому, хочай є в земних посудинах, останок має бути шанований?

8. Якщо останок покликаних не був би показав віри в Бога, натомість показав віру в людей, то Він, в своїм милосердю, не був би їм показав такої слави. Ісус сказав до релігійних провідників, котрі не зуміли осягнути слави нової угоди від Бога: "Я прийшов в ім'я Отця Мого і

не приймаєте мене. Коли інший прийде в ім'я своє, того приймете. Як ви можете вірувати, славу один від одного приймаючи, а слави, що від одного Бога, не шукаєте?" /Іоана, 5:43, 44/. Для цієї причини, ті релігійанти говорили в зневажливий спосіб про Ісуса, вони не мали жодної пошани для слави котру Єгова Йому дав і котра відкривалася через Нього. Так само є і сьогодні Бог має організацію свого народу. В цій організації існують спеціально відповідальні становища, такі як наглядач і помічник, котрих християнство, в своїм релігійнім стилі говору, називає "єпископи" і "диякони". Коли великий Суддя Єгова вшановує певні особи в Його видимій організації спеціальними становищами служби з причини їх вірності, тоді ці спеціально відповідальні слуги повинні бути трактовані з належною пошаною. Це не з причини цього, чим вони є в них самих в тілі, але з причини прихильності Божої спочиваючої на них і тому, що ми знаємо джерело такої прихильності і знаємо, що це означає на дорозі відповідальності. Без сумніву, ми не боїмося їх, не лестимо їм, не показуємо сторонності для них або щоб надавали їм світських титулів і почестей, але співпрацюємо з ними в несамолюбний спосіб і попираємо їх в службі Господній. Через це даємо пошану Судді Єгови Богу. Ми радше маємо пошану для гідності прийнятої від Бога ніж тільки для особи, котра її носить. #

Питання: Чому ми не боїмося іменованих слуг, але однак шануємо їх?

9. Сновидці опоганюючи тіло не шанують таких гідностей, властей або слави від Єгови. Вони погорджують Його авторитетом і отже лихословлять і висмівають осіб одягнених такими гідностями і славою, не тільки деяких одиниць, але цілу видиму організацію. Вони дивляться на тіло, а тому, що горять бажанням опоганювати тіло, вони осьмівають і проклинають слуг Божих в тілі. Роблячи так, вони в згаданий спосіб, чванливо, беруть собі такі свободи, подібних котрим ані навіть найвизначніший між ангелами Божими, Архангел Михаїл, не брав собі. Його ім'я означає "Хто є подібний Богові?" Це показує, що Він є оборонець Єгови Бога. Книга пророка Даниїла говорить про Михаїла, як про "найвизначнішого князя" і як про князя Даниїлового, "великого Князя або Воеводу, що встоює за синами народу твого". Коли Він встає в своїй князівській силі в "часі кінця", "настане час лютий якого не було від того часу, як повстали люди, до сього часу". /Дан. 10:13, 21, 12:1/ "Час кінця" для народів цього світа розпочався при народженню Царства Єгови з Ісусом Христом посадженім на престіл як Його Цар. Одкриття 12. Голова описує це народження Царства і початок часу кінця, і каже: "І повсталла війна в небі, Михаїл і ангели Його воювали проти змія, і змія воював і ангели його, і не здоліли, ані місця вже не знайдемо по них на небі. І скинутий змія великий, вуж вікодавний, званий дияволом і сатаною, ... на землю". /Одкрит. 12:7 - 9/ Все це ототожнює Михаїла як Головного Сина Божого. Це показує, що Михаїлом в часі Даниїла був улюблений Син Божий котрий стався "чоловіком Ісусом Христом".

10. Михаїлом з Одкриття, є Господь Ісус Христос після того як був пожертвований як чоловік, воскрес і був знову прийнятий до неба із славою, честю і безсмертям. Коли скинув сатану диявола з неба, після того як народилося в 1914 р. по Хр. Царство, Михаїл встав в силі свого Царства і скерував тому беззаконному зводителєві докір Єгови. Це не був перший спір Михаїла з сатаною. Юда каже нам, що давно перед цим докором в 1914р. по Хр. Михаїл воював з дияволом. Він сперечався відносно до тіла Мойсейового, котрий якраз помер на вершині гори Небо. Диявол добре знав католицьке уживання релігійних мощів. Він бажав Мойсейового тіла, для розпочаття релігійного культу навкруги тіла Мойсейового, і через це спричинити ізраїльтян щоб нарушували заповіді Єгови. Ставлячи Йому опір, Архангел Михаїл не осмілився висказати проти нього зневажаючого суду і осудити його, покриваючи його наругами і образами. Він не пробував взяти цього суду перед призначеним Божим часом для нього, але шанував Великого Суддю всіх і Йому давав місце щоби докоряти. Він в покірний спосіб сказав: "Господь /Єгова/ нехай докорить тобі". /Юда. 9, Герб. пер. Деліч/. Помимо покірного виразу проти диявола, Михаїл перемиг його і зберіг контроль над тілом Мойсея, тому що справоздання каже: „І вмер там Мойсей, слуга Єгови,... і Він поховав його в долині, в Моаб землі, проти Бет-Пеору; і по сей день ніхто не знає гробовища його". /5. Мойс. 34:5, 6, Ам. Стан. Вер./ Примір, Михаїла, щоб дати шановане місце Єгови і сказати: „Єгова нехай докорить

тобі", пізніше був наслідуваний, коли картано його ворогів аж до 1914р. по Хр., Захарії 3:1, 2.

Питання: 9,10 а/ На кого показують події, що є Михаїлом? б/ Як беруть собі мерзенні сновидці більше свободи як взяв собі Михаїл супроти сатани?

Типічні мужі

11. Пошана Михаїла для гідності і слави Єгови Бога була розгорнена тут на землі коли Він стався тілом як "чоловік Ісус Христос". Однак ці сновидці, котрі претендують бути Його послідувачами і котрі пролізають між Його вірних послідувачів, не наслідують Його приміру, хоча є стільки нищі, від Архангела Михаїла. Петро каже: "Що сміливі, самолюбні, не лякаються хулити владу, хоч ангели, кріпостю і силою більшими будучи, не приносять проти них перед Господа докоряючого суду". /2. Петра 2:10, 11/. В цей спосіб, вони дають доказ, що є зовсім переданими до цього, що є звірством і втратившими силу розуму і розсудку, котрі має чоловік. Перший чоловік, Адам, був вчинений на образ і подібність Божу. Таким чином, він був вчинений вищим ніж звірі, котрі водяться більше за інстинктом, ніж за розумом. Звірі не можуть доцінити гідностей, слав і почесностей даних Богом найвищим. Проклинаючи і осміваючи такі речі від Бога, ці особи цілковито позбавлені всякої пошани є подібні звірям, котрі не знають що означають такі речі. Вони є звірячі, стільки більше, скільки не розуміють, лиш це, що ділає на пристрасті їх тіла, ані на ум і властивість розуму. Отже, точно як звір, котрий звертає увагу тільки на тіло, вони шукають задоволення тіла, і оскільки вони були народжені з упавшим незвершеним тілом, вони самі себе псують в тілесних гріхах, і так, спричиняють собі власне знищення після законів Божих. Вони показуються, що не є ліпшими ніж прості звірі, котрі були вчинені на лови і знищення без всякої журби про воскресення з мертвих. Справді, цей спосіб знищення очікує таких грішників. - Юди. 10.

Питання: Як показуються ці сновидці, що є подібні звірям без уму?

12. Тепер, Юда уживає певних мужів з історії біблійної як типів, щоб показати чому будуть знищені ці релігійні звірячі особи. Вони наслідують дорогу Каїна. Каїн ділав в релігійний спосіб дав на свій жертівник дар Господу Богу. Він був безкровний і таким чином, це виказало, що Каїн не відчуває потреби живої жертви за себе, як чоловік народжений в грісі і осуджений в очах Божих. Його справедливий брат Авель зрозумів потребу жертви з життям в крові її і, внаслідок того, він приніс на жертівник заколеного агнця. Він мав віру в силу Божу, щоб достарчити відповідну жертву у властивім часі, і, за свою віру, він був уважаний праведним перед Богом. Розсуджуючи між тими двома жертвами, Бог вшанував Авеля прийняттям його жертви. Він спрямував Каїна принести подібну жертву як жертва за гріх, Каїн став лихим. Він не шанував гідності положеної на Авеля, не наслідував приміру і не шукав поваги Божої. Він ненавидів гідність над своїм братом і думав в шкідливий спосіб про нього. Відтак, усмертив його. „Та й за що забив його? Тому, що діла його лихі були, а /діла/ брата його праведні". /1. Йоана 3:12/. Ці звірячі релігійні є подібні Каїнові, ненавидячи і лихословлячи вірних свідків, котрих Єгова вшанував своєю службою. Вони є убивцями, тому що мають поведінку Каїна: „Кожен, хто ненавидить брата свого, той чоловікоубець". /1 Йоана 3:15/. Каїн був проклятий, для нього не існує вічного життя, і його потомки були стерті через потоп. Тому, горе тим сьогоднішнім особам, котрі пішли дорогою Каїна! Не наслідуймо їх.

Питання: Як наслідують вони „дорогу Каїна"?

13. Іншим лихим типічним мужем був /Валаам/ /Білеам/ з часу Мойсея. Він був пророком в краю званім тепер Ірак і мав зв'язок з Богом Єговою, однак він був пророком багато відрізняючимся від Мойсея. Мойсей любив нарід Божий. Однак Валаам не показав жодної пошани для ізраїльтян як вибраного народу Єгови. Мойсей провадив нарід Ізраїля по рівнині Моабській, через ріку Йордан лице-в-лице з обітцяною землею. Балак, Цар Моабський, післав в Месопотамію найняти Вілеама, щоб прийшов і пророкував прокляття на вибраний нарід Єгови. Цар Балак обіцяв дари і почесності пророкові, якщо він це зробить. З початку, Валаам сказав одне рішуче, остаточне "ні!" на зроблення обітниці. Відтак, він піддався відновленому зусиллю самолюбної нагороди із сторони Балака. Він пішов проклинати Ізраїля, на цілковиту

зневагу Єгови, котрий вибрав його. За плату, він згодився кинутися в знищення в той час як в дорозі до Моаба, безмовна тварина, на котрій їхав, була досить чутлива, щоб відійти на бік із дороги знищення. Діла тварини і її чудесна мова, щоб остерегти Валаама від його безумства спасли тоді життя його. Коли він прийшов до царя Балака то пробував два рази проклинати Ізраїля, однак Бог обертав його прокляття в благословення. – Юди. 11 - 4. Мойс. 22:1 до 24:25, 5. Мойс. 23:3 – 5.

14. Серце Валаама не було в цім благословенню. Не маючи успіху прокляти, він шукав знищення Ізраїля в інший спосіб, пробуючи зіпсути їх релігією і звирячою пристрасстю. Смерть 24.000 ізраїльтян через поразу в Ситтим на рівнині Моабській сталася через те, що Валаам „научив Балака положити камінь спотикання перед дітьми Ізраїля, щоб їли речі жертвовані ідолам і віддавалися до блуду”. /4. Мойс. 25:1 – 9, Одкрит. 2:14, Ам. Ст. Вер./ Незабаром після того, ізраїльтяни воювали з Медіянами, котрих дівчата були уживані щоб підбурювати ізраїльтян до блуду і „так само Білеама Бойоренка вбили мечем”. /4. Мойс. 31:8, 16/. Божественна неласка і знищення, котрі прийшли на Валаама були типом знищення і неласки, котрі повинні прийти на сьогоднішніх людей, котрі можуть бути найняті організацією диявола, щоб працювати для прокляття, зіпсуття і упадку народу Єгови. Горе їм!

Питання: 13, 14. Як вганяють вони в лакомий спосіб за оманю Валаама для зиску?

15. Третьою типічною особою, з котрою порівнює Юда цю класу честолюбних грішників, є Корей /кораг/. Корей був внутрі організації Ізраїля. Він був ізраїльтянином. Більш того, він був левітом вшануваним, так само як ввесь чоловічий рід Левітів, службою при наметі свідчення, як помічники священників, Первосвященника Аарона і синів його. Корей і інші члени чоловічої статі родини Кигата мали припоручення щоб переносити кивот завіту і інші цінні часті обстановки намету. /4. Мойс. 3:17, 19, 27-31, 4:4 - 20/. Корей, як один кегатій, таборував на південнім боці намету, де таборувало покоління Рубена. Корей і його товариші кегатії були вельми вшанувані Богом Єговою. Чому ж тоді дав собі дорогу до суперечки і бунту? Тому що думав про себе, що є так само добрий як і його двоєрідні брати Мойсей і Аарон. Він мав честолюбність щоб зробитися священником подібним Ааронові і синам його. Він обвинувачував Мойсея, що немовби зробив в самолюбний спосіб для свого брата Аарона так, щоб стався первосвященником, і Аарона - що немовби захопив в руки почесь священства для себе і для своєї родини. Корей не шанував гідності даної Ааронові і його синам Єговою, і не показав пошани для рішення Єгови в цій справі як Судді. Він зробив визов рішенням Єгови і збунтувався проти них, а відтак, наслідував своє рішення, спокушуючи Єгову щодо того, хто має бути священником. Він притяг в цім бунті на свою сторону намету певних визначних членів з покоління Рубена.

16. Корей і ті Рубенії були спасені з Єгипту, однак вони, ніколи не вступили в обіцяну землю і не померли природною смертю. Вони були знищені в новий спосіб. Землетрус розколов землю під ними: „Роззявила земля уста свої та й проглинула їх самих і домівки їх і всіх людей, що були в Корага і все майно. І провалились вони, і все що було їх, живими під землю, і покрила їх земля, і погинули вони з проміж громади”. /4. Мойс. 16:32, 33/. Тих 250 Левітів, котрі з'єдналися з Кореєм і шукали священничої функції, щоб палити ладан, були смертельно опалені огнем, котрий вийшов від Бога Єгови.

Після цього, ізраїльтяни, котрі нарікали проти цього суду від Бога померли вдарені поразою в числі 14,700. Їх спасення з Єгипту показалося бути даремним з причини браку віри і належної пошани супроти Верховного Судді. Чи жахаєшся знищення, яке впало на всіх тих? Тоді знай, що ті котрі бунтуються проти Теократичних розпоряджень інструкцій Єгови для Його зорганізованого народу, наслідують приміру бунту Корея і повністю згинуть, як згинув він з ротою своєю. "Горе їм"

Питання 15,16: а/ Що було суперечкою Корея? б/ Чому горе подібним йому?

Їх доля.

17. Сьогодні не є конечним, щоб буквально земля відкрила свої уста для проковтнення

людей винуватих суперечки і бунту подібних до Корейового. Тип або образ може бути виповнений в інший спосіб, як це показує пророцтво. Релігійні "християнства" зазидують Свідкам Єгови за їх привілей свідчити про Нього між усіма народами. Як це сказав Корей і його рота до Мойсея і Аарона, "чого ж ви пнетесь високо над громадою Єгови", так само і ці релігійні провідники кажуть тепер: "Коли кликав Єгова цих людей, щоби були Його свідками?" Тому, щоб анолювати вплив Свідків Єгови над народом, духовенство осміває їх і старається спонукати уряд щоб знищив їх. Римо-католицьке духовенство, в нечувано беззаконний спосіб називає їх "комуністами" і каже: "Яке не було б заняття Свідків Єгови, то нема сумніву, що діяльність Ватхтовер в практиці стимулює і заохочує комунізм, якщо не кажемо вже анархію і підриває всяке почуття до влади". /Журнал Католик Мінд/. Однак, дійсною правдою є інша довкола цієї проблеми, як це показують факти. Тут, в Сполучених Штатах Америки, цієї весни, існувало понад 76.800 Свідків Єгови, рапортуючих дійсний час ужитий в проповідуванню на терені Євангелії Царства Божого, однак Ворлд Алманах на 1948 р., опублікований Нью-Йоркським Ворлд-Телеграф, каже на 659 стор., що в Сполучених Штатах існує 70.000 комуністів. Однак, в римо-католицькій краї Італії, народні вибори на 18 і 19 квітня 1948 р., відкрили, що помимо широкого антикомуністичного натиску і перешкод, все ж таки 30,5 і 32,1%, або 8,025,990 італійців голосувало на комуністів. Котрій діяльності завдячується ця висока комуністична процентність? Ватикан і римо-католицька ієрархія були в Італії через більше як шістьнайдцятьсот літ. Даймо їм відповісти в чесний спосіб, якщо можуть.

Питання: Як ділають релігійні християнства супроти нас, подібно Корея?

18. В другій світовій війні, символічна "земля" відкрила свої уста і проковтнула або випила нацистсько-фашистський потоп, котрий мав благословення духовенства із Італії, Німеччини, Австрії, Словаччини і інших сторін. /Одр. 12:16/. Одкриття, 17 голова ілюструє як "земля" знов відкриває уста свої, щоб проковтнути тих релігійних провідників, котрі не показують пошани для Єгови Судді, але говорять в образливий спосіб про тих, котрих Він вшанував. Їх зорганізована релігія є зобразована як будуча вавилонського походження, і також як винувата блуду з політичними володарями і їдучи верхом на звірським сотворінню з сімома головами "повному імен хули". Цей дикий звір і політичні володарі, всі є з зіпсутої земної організації. Коли відкриється ця символічна "земля", щоб проковтнути зорганізовану релігію в жахливим знищенню?

19. Апостол Йоан описує це, кажучи: "Сім голов се сім гір, де жінка сидить на них. А десять рогів, що бачив їх, се десять царів... котрі приймуть владу як царі, однієї години з звіром. А десять рогів, що ти бачив на звірові, ті зненавидять блудницю, і спустошать її і обнажать, і тіло її з'їдять, і сплять її в огні. Бог бо дав у серця їх щоб чинити волю Його... А жінка, котру ти бачив, се город великий, що має царство над царями земними". /Одр. 17:9, 12, 16, 17, 18/. Наслідуючи це діло, в скорім часі, наступить знищення звіря і володарів земних; всі будуть розбиті Царем царів Єгови в битві Армагедону. /Одр. 19:11-19/. Вірний останок і їх товариші доброї волі радуватимуться з цього оправдання універсального суверенітету Єгови проти всіх тих, котрі опоганюють тіло, не зважають на Його владу і осмівають Теократичну організацію, котру Він вшанував.

Питання 18, 19: Як відкрилася символічна земля і проковтнула їх?

20. Для скріплення як тільки можливо свого остереження, щоб не мати нічого спільного з цими людьми, але щоб непохитно стояти в обороні віри даної колись святим, Юда показує це більше о соромі цієї класи людей і о їх жахливій долі: "Вони скелі підводні на ваших гостинах любови, бо з вами без страху /сорому, Рум. Бібл./ їдять та себе попасають; хмари безводні, що носяться вітром; осінні дерева безплідні, двічі померлі, викоренені; люті хвилі морські, що з піною викидають власний сором, зорі блудні, що для них морок темряви бережуться повік". - Юди 12,13, Огієнко.

21. Судно, котре пливе до скелястого берега, мусить дуже пильнуватися. Скелі зломані,

скриті під водою, могли б спричинити його загибель. Подібно скритим скелям, котрі несподівано розсікають судна або пливучих, агенти диявола, котрі прокрадаються тайком в середину, вдають з великою пишністю немов люблять братів, щоб прикрити свої самолюбні, нечисті мотиви. Вони мали звичай відвідувати гостини любови в часі Юди і мішалися з народом Божим, щоб гоститися разом з ними. Точно, що за гостини любови були ці, не є ясно описано в апостольським справозданню, однак вони не були обов'язкові для християнської громади і були перервані в їх давній формі. Особи самолюбні, тут описані, висмівали їх. Сьогодні ми маємо конвенції або конгреси Свідків Єгови міжнародного, народного, обласного і окружного типу. Буфетні обладнання на цих конвенціях, через котрі учасники конвенції можуть дістати здорову їжу по зниженій ціні, або навіть безплатно, і можуть її їсти в їдальні або спільній салі до їдженя, є для вигоди народу Божого о малім значінню. Це не є відродження давних гостин любови. Однак ці регулярні зібрання у великім масштабі дозволяють братам, в першій ряді, сидіти при духовнім столі, щоб почути розбираючесья Слово і службу Божу, та чинити Його волю в об'єднаній спосіб. Існують докази для доведення, що ці є багато дійсніші і більш будуочі ніж гостини любови з давних часів. Всеж таки, навіть на цих корисних зібраннях диявол старається в безпереривний спосіб просувати деяких із своїх слуг із лихими цілями, щоб ловити нестійкі душі і відвертати від пильності. Є дуже добре бути пильним завсігди.

Питання 20,21: а/ Як є вони подібні підводним скелям? б/ Що є корисніше ніж "гостини любови", котрі вони мали звичай відвідувати?

22. Духові користі є річами, котрих якась особа повинна шукати в організації Господній, бо вони є тим, що означає вічне життя. Однак, звірячі особи шукають задоволити своє тіло, чи це є мова о шлунку, о статевій похоті, чи о гонці за владою. Після того як Ісус в чудовий спосіб наситив тих п'ять тисяч осіб, багатьох з них пішли за ним, однак Ісус сказав: "Істино, істино глаголю вам: Шукаєте мене не тому, що бачили ознаки, а що їли хліб, та й наситились. Трудіться не для їжі погибаючої, а для їжі, що зостається в вічне життя, котру Син чоловічий вам дасть". /Іоана. 6:26, 27/. Ті, що люблять самих себе аж до звірячого рівня, не шукають духового покарму для вічного життя в новім світі. Вони думають тільки о цім життю і о участі в самолюбних користях на рахунок організації Господньої. Вони є подібні пастирям, котрі стрижуть і жертвують стадо, щоб одягати і кормити самих себе. Вони не мають жодного сорому, їх не обходять потреби інших, а думають перше про себе самих: "коли гостяться разом з вами, пастирі, що без жодного сорому кормлять себе самих". /Ам. Стан. Вер / або: "Вони не мають жодної докори сумління відносно до гостинності посеред вас, вони не глядять на нікого, тільки на себе самих". /Юди, 12, Мофпат/. Бажаючи стояти завжди з простягнутою рукою щоб приймати, як могли би такі особи зробити щось для благословенства інших? З зовнішнього виду, вони є обманчиві і звідничі якраз так як хмари, відносно до котрих землероб вірить що спричинять щоб падав дуже потрібний дощ для росту урожаю, хмари, котрі однак доказуються бути безводними і котрі, перед тим ніж дадуть трохи мокроти є гонені сюди і туди вітрами.

23. Цим самолюбним особам не удається бачити правдиву ціль Божу, щоб запрошувати людей в його організацію, тобто, бути родючими в справедливій вчинки і давати небесній правді сияти. Вони нічим не сприяють для духовного добра організації і не удається їм бути сияючими світлами в цім темнім світі, через той час скільки були між ними і повинні були це робити. Вони є такі як дерева, котрі при кінці сезону родження є знайдені без плодів, показуючи, що вони не досягли своєї цілі і є як мертві. У Палестині, неродючі дерева були зрізані або викоріювані, щоб не бути перешкодою для родючих дерев. Раз викоренені, ці неродючі або без плоду дерева, стаються два рази мертвими. Так само, такого роду особи котрі є мертві на справедливій вчинки, є знищені на віки, як якісь безнадійні справи. Замість прекрасних плодів, вони витворюють в безпорядний спосіб вчинки сорому, так як бушуючі хвилі моря підносять грязиво і каламуть, перемішуючи їх із своєю піною. /Іс. 57:20, 21/. Вони не можуть зберегти тривалий напрям в справедливості, виконуючи інструкції організації як Свідки Єгови, але в непокірний спосіб, наслідують неправедну дорогу. Вони є блукаючими

зорями, і не мають жодної часті у виповнюванні пророцтва Даниїла на час кінця: "І розумні сиятимуть, неначе світила на небі, а на вернувши многих до праведности неначе зорі, повік, на завсігди". /Дан. 12:3/. Для таких "блукаючих зізд" не було збережене жодне сияюче місце в небеснім Царстві. Через рішення великого Судді Єгови "чорна темрява на віки хорониться" для них, т.е. знищення.

Питання 22, 23: а/ В який спосіб вони кормляться без сорому? б/ Як є вони хмарами безводними, деревами двічі умершими, бушуючими хвилями, блукаючими зорями?

Пророцтво Єноха.

24. Через вірного Єноха, Єгова Бог предсказав приведення релігійних осіб, як ці повище згадані, на суд. Єнох був семим в лінії поступу родини людської, рахуючи від першого чоловіка Адама, як слідує: Адам, Сет, Енос, Кенан, Магалалель, Яред і Єнох. З причини віри Єноха і його вірного ходження з Богом, він був "перенесений, щоб не бачити смерті". Однак, перед його перенесенням понад силу беззаконних людей, щоб не зробили йому насильного кінця. Бог послуговувався ним як своїм пророком /Л. Мойс. 5:1-24, Жид. 11:5, б/. Частинне пророцтво Єноха було передане через знаряддя поза Гебрейськими письмами. Воно не було включене в склад Біблії поки Юда не був натхнений записати його в ній. В останніх кількох століттях перед Христом, прийшла в існування книга, звана "Книга Єноха". Однак Ісус і його ученики не признавали її як натхненну і канонічну. Ця книга, по котрій були знайдені копії в Грецькій і Етіопійській мовах, є зложена з дванадцятьох частей і поділена на 108 голов. Вона користувалася деякою популярністю по смерті апостолів Христа. Її з певністю не написав Єнох, але більше письменників фальсифікаторів, котрі включили пророцтво Єноха в 2. голову для зроблення її авторитетною і правдивою.

25. Юда радше цитував пророцтво Єноха так як було передане, ніж це із апокрифічної книги Єноха, коли написав: "Пророкував же про сих і семий від Адама, Єнох, глаголючи: "Ось, і йде Господь із тисячами святих своїх, зробити суд над усіма, і докорити між ним усіх безбожних, за всі діла безбожності їх, що безбожно накоїли, і за всі жорстокості що говорили проти Нього грішники безбожні". /Юди. 14, 15/. Єгова є Тим, о Котрого приході на суд є тут предсказано через Єноха; а Гебрейський переклад Юди 14 звучить: "Єгова йде з десятками тисяч святих своїх". Головним святим є Мессія, Ісус Христос, котрому Єгова повірив весь суд. Єгова посилає Його як свого судового Посла до Храму для провадження судової справи. Тому, як представлений через цього святого Суддю, Єгова приходить і судить через Нього. /Йоан. 5:27-29, Діян. I 17:31/. Той прихід має місце при кінці цього світа, бо Ісус висказав пророцтво відносно до кінця світа і замкнув його притчою о вівцях і козлах, кажучи: "Як прийде Син чоловічий у славі своїй і всі святі ангели з Ним, тоді сяде Він на престолі слави своєї; і зберуться перед Нього всі народи; й відлучить Він їх одних од других, як пастух одлучує овець од козлів". /Мат. 25:31, 32/. Після всіх видимих фактів, цей розділ людей в народах є тепер в перебігу; а для беззаконних грішників, о котрих пророкував Єнох, є тільки одинокий можливий суд. Це є, бути відлученими в товпу "козлів", ліворуч Судді, щоб були покарані вічним знищенням. /Мат. 25:41-46/.

Питання 24, 25: а/ Як Єнох був семим від Адама, і що він пророкував? б/ Коли і як є виповнюване його пророцтво?

26. Бачучи, що ми є в часі цього суду і що день виконання вироку приближається, Єгова Бог дозволяє щоб ця беззаконна кляса об'явилася. В тій цілі Він дозволяє їм займатися беззаконними вчинками і мовами. В цей спосіб Він може викрити їх всіх із такими беззаконними практиками проти Його Ім'я, Його Царства і Його вірних Свідків. Ми не повинні бути засмучені їх появою всюди між нами. Цей "час кінця" є тоді коли предсказане беззаконня процвітає. Ми повинні тішитися, що їх кінець є предсказаний і є близько. Юда ототожнює їх кажучи: "Це ремствувачі, незадоволені з долі своєї, що ходять у своїх пожадливістях, а уста їх говорять чванливо; вони вихваляють особи для зиску". /Юди 16, Огієнко/. Тому що їм бракує побожності з вдоволенням, котра є цінною річею для зиску, вони нарікають і виявляють брак

віри в піклування Боже для Його народу. Його дороги не задовільнять їх. Вони не бачуть такої річи як організація Теократична, в котрій Єгова Бог через Христа ставить кожного в становище служби так, як це Йому подобається. Звичайно тоді, вони не дають пошани Верховному Судді, але критикують себе і є невдоволені своєю долею в життю. Тому, що вони не можуть наслідувати своєї власної дороги в середині Теократичної організації і тому, що в міжчасі Його святі або ангели виводять їх на двір, вони плачуть і дають дорогу своїй злобі проти певних важних слуг Господа Бога. Будучи рабами самолюбних бажань і пристрастей, вони не можуть перестати їх наслідувати. Не маючи успіху знайти вдовolenня для самолюбних бажань і пристрастей в середині вірної організації Божої, вони осмівають її.

Питання: Як є вони миркачі, плаксиві і що ходять за бажаннями?

27. Тому, що вони думають, що заслуговують більшу визначність або похвалу ніж дістають, ті плаксиві стараються звернути увагу на себе і говорять чванливо. Вони виставляють свою точку зору і тлумачення з важними і багатими на слова промовама, беручи на себе велику роль і важність. Завжди приводить їх в рух бажання, щоб здобути щось для себе самих. Вони кидають зором навкруги тільки за особами, показують захоплення або поважання для них і стараються розвивати прихильність і попертя їх. Це діло не є щире, але є роблене в надії якогось зиску, матеріального або соціального. Шукання за користями через посередництво сотворіння, їх посів, осліплює їх супроти вищої цілі розвивання прихильності Сотворителя і Життєдателя. В цім критичнім дні суду вони не мають успіху давати Великому Судді заслуговуючу пошану, котрий може дати сотворінням життя або знищення. Через цю невдачу вони загинуть. Якщо ми любимо і шануємо Суддю, шукаючи обіцяного вічного життя в Його руках, то ми безперервно будемо пильними проти цих осуджених осіб і не даватимем їм жодного захочення. Ми всі воюватимем проти них в мужній обороні віри для оправдання Великого Судді всіх.

Питання: Як вони говорять? І чому показують захоплення або поважання для осіб?

ХОРОНЕННЯ В ЛЮБОВІ БОЖІЙ.

1. Річею, котру Господь Ісус Христос предсказав відносно до кінця світа, був якраз протиставляючийся напрям на вернення світа до Бога Єгови і Його Христа. Він сказав: „І задля намноженого беззаконня, прохолене любов многих. Хто видержить до останку, той спасеться”. /Мат. 24:12, 13/. Юда, брат Ісуса, уживає більшу часть свого листа в рішучій описовій мові, щоб здемаскувати цих, котрі роблять тепер беззаконня і скрито, із злобою, стараються охолодити нашу любов до Бога і вирвати нас з Його любові. Юда показує, що він не є одним з дванадцятьох апостолів Христа, покликаючися на других як апостолів, котрі остерігали відносно до цих працівників беззаконня в останних часах цього світа. Він пише: „Ви ж любі, згадуйте слова, проречені від апостолів Господа нашого Ісуса Христа; бо вони казали вам, що останнього часу будуть ругателі, що ходять по хотінню свого безбожжя. Се ті, що відлучуються від єдності віри, тілесні, що не мають духа”. – Юди. 17-19.

Питання: Чи був Юда апостолом? І о кім він нас остерігає?

2. Ми тільки звернімся до другого послання Петра 3:1-4, щоб знайти осторогу написану цим апостолом відносно „Останніх днів”, нашого часу. Він каже нам, що присутність насмішників і клеветників є доказом останньої години цього світа; і належить їх шукати не в поганстві де люди не мали доступу до Біблії, але в середині т.з. "християнства". Вони очернюють нас і осмівають тому, що віримо з пророцтва і світових обставин, що досягли ми до кінця світа, що Царство народилося в небі і що Суддя Єгови прийшов до храму і суд, як дому Божого, так і народів, є в перебігу. В своїх власних умах вони перечуть собі щодо приходу Господа і часу для суду і внаслідок того, продовжують наслідувати свої беззаконні пристрасті. Думаючи що час порохунків нігде не є близько.

Питання: Як остерігає нас Петро відносно до цих насмішників? І як вони насміваються?

3. В супереч праці об'єднання, котру Господь Бог здійснює між своїм народом на цілій землі, насмішники уживають різних знарядів, щоб створити роздори і щоб ввести порізнення між його народом. В них нема правдивої духовності, але є вони звирячі, точно так як інші тілесні люди. Хотяй остаточне і цілковите виповнення Йоїла 2:28-32 є в перебігу і Господь Бог зілляв Свого Духа на сього вірного останка в тілі, то однак не дістали цього зілляття Духа насмішники. Тому, в них нема горючої ревності для Божої служби. Вони нападають нас насмішками, вони викликають свару і боротьбу в групах для того, щоб зробити роздори та щоб відвернути нас від праці Господньої. Вони не збирають з Господом жнива але розсипають. Це ані не сприяє любові Божій, ані не здобуває любові до Нього.

Питання: Як не показують вони любові до єдності і духовності?

4. Під такими обставинами, котра дорога є справедлива до наслідування для вірного останка, щоб в кінці мати участь у "наших спільних спасеннях?" Слідуючі слова Юди показують це: "Ви ж, любі, найсвятішою вашою вірою будуйтеся, і в Духові Святому молитесь, і себе в любові Божій хороніть, дожидаючи милості Господа нашого Ісуса Христа до життя вічного". Юди 20, 21. У вступнім стиху Юда каже нам, що ми є люблені в Бога Отця і хоронені для Ісуса Христа, і Він молиться, щоб божественне милосердя, мир і любов умножилися нам. Щоб ця молитва була виповнена супроти нас, то ми мусимо хоронити себе в любові Божій. Як?

5. Щоб угодити Богу, вимагається віра. Насмішники і клеветники зруйнували б нашу віру тепер, коли вона є дуже конечною. Проти цього зневажання, глузування і критики, ми можемо будувати себе в ній як Нас самих, так і наших братів для дання собі сильнішого заохочення щоб угодити Богові. Вона є пресвятою вірою, тому що вона відноситься до Бога Святості і є основана в виключний спосіб на Його Святім Слові. Вона не спочиває по часті на традиціях світських релігій або на гарно звучачих філософіях людей того світа. Вона є цілковито відокремленою від них і не є подібною до людських планів о "гарнійшій і ліпшій світі, сотвореній руками людськими. "Наша Віра, є основана з довір'ям на Новім Світі, котрий одиноко Бог може сотворити і котрий буде підданий Царству Його любого Сина Ісуса Христа.

Питання 4, 5: Де маємо себе хоронити?

6. Щоб будувати себе і скріпляти в цій пресвятій вірі, ми маємо студіювати Біблію, стаючи більш близькими з нею, і здобуваючи розуміння її, будучи щораз більше переконані її правдою. В тій цілі, ми уживатимем помічники Біблійні, котрі Бог приготував для нас через Його організацію. Ми будемо присутніми регулярно на всіх згромадженнях і зібраннях для студіювання і розбирання Його Слова разом з нашими братами. Ми поглиблюватимем враження, котре Його Слово робить в нашій життю, оскільки служимо, ним нашим братам і виходимо до народу в утиску світа, щоб проповідувати йому це Слово. Через це поступовання ми будемо вчинені багато спосібніші, щоби боротись за віру святим передану раз на завжди. Юди 31. Це спричиняє Бога, щоб любив нас ще більше.

Питання: Як ми маємо будуватися?

7. Ми не можемо робити цього поза молитвою. Нам є сказано молитися "Духові Святому". Це ми робимо, коли молимося в гармонії з річами із Слова Божого, річами котрі Бог нам дає бачити через силу Його Духа. Якщо б молилися ми за наше тіло, подібно природним людям цього світа, то не дістали б ми жодної відповіді від Бога. Ісус коли був сповнений Духом Божим, навчив нас як молитися. А ціле Слово Боже написане під натхненням Його Духа показує нам, чого просити в молитві. Ми будемо молитися, щоб були сповнені Його Духом, знаючи що Богові є багато приємніше дати Цього Духа його дітям, ніж є приємно земним родичам дати добрі річі їх дітям. Його Дух є дійсною охороною проти впливу цього світа і релігійних клеветників часів. Якщо молимося через Святого Духа, то наші молитви відкривають праведний стан серця. Бог це любить.

Питання: Як маємо молитися через Святого Духа?

Милосердя супроти інших як і супроти нас.

8. Якщо хоронимо себе в любові Божій можемо сподіватися що милосердя буде нам умножено. Бог простягне його для нас через Господа Ісуса Христа. Ми безперервно маємо потребу його, тому що є ми ще в незвершеному тілі. Це продовження Його милосердя супроти нас, означає в кінці життя вічне, тому що через Нього нам є прощені гріхи і є ми відбудовані в божественній прихильності. Більш того, коли Бог воскресив Ісуса з мертвих, Він дав Йому певні милості Давида /Діян. 13:34 Іс. 55:3/. Це є особливо милосердя, щоб мати частку у Христовім воскресенні, і це є то, чого вірний останок може очікувати, після того як будемо з вірністю охоронені в любові Божій аж до кінця. /Фил. 3:10/.

Питання: Чому ми повинні далі споглядати за милосердям Господа Ісуса?

9. Ми можемо очікувати далі на божественне милосердя. Тому, ми мусимо бути милосердні супроти інших, котрих вічне життя є в небезпеці. Юда каже нам: „І до одних, що вагаються, будьмо милосердні, спасайте і виривайте з огня, а до інших будьте милосердні з страхом і ненавидьте навіть їх одяг, опоганену від тіла”. /Юди. 22, 23. Огієнко/. Щоб це робити то ми мусимо зробити різницю між цими, а осудженими звірячими клеветниками і сновидцями, котрих знищення було зобразовано через поломяний кінець Содоми і Гомори. Прокрадаючися між нарід Божий, вони пробують робити деяких нестійкими, непевними і повними сумніву що торкається факту чи це є чи ні правдою, працею Господньою Юда каже нам жалувати і милувати тих, котрі були спричинені вагатися і сумніватися. Стараймося з терпеливістю знову будувати їх у вірі даній колись святим. Ми мусимо тепер ділати скоро, тому що є ми в дню, коли суд розпочався від дому Божого.

Питання: Як є деякі спричинені вагатися? І чому повинні, ми милувати їх?

10. Такі нестійкі є в небезпеці огня або вічного знищення збереженого "козлам" цього часу. Через це, що скоро приходимо їм на поміч із спонукою, вказівкою і молитвою, ми справді вихоплюємо їх з огня. Деякі може, що були піддалися зводителям і були впали духово кажучи в неморальність з ними або в блуд з цим світом. Образово кажучи, їх спідню одяг або найблищу їх тіла сорочку вони опоганили через то, що віддавалися до звірячих практик. Вони опоганили свою тотожність як правдиві християни. Ми ненавидимо таку сорочку і боїмося що могли б в такий самий спосіб опоганити і нашу власну сорочку або одяг християнської тотожності, тому що це не подобається Богу і може привести до знищення. Однак, в часі як ненавидимо опоганену сорочку, ми маємо милість супроти тих, що її носять. Ми стараємося помагати їм назад до спасення з смерті, до котрої могло би їх в кінці запровадити позістання в такій звірській, світській нечистоті.

Питання: а/ Як ми маємо вихоплювати деяких з огня? б/ Як ненавидимо ми опоганену одяг, а всеж таки маємо милість?

11. Бажаючи бачити нас здобувшими „спільне спасення”, Юда кінчить пригадуючи нам Того, котрий є в стані перевести нас через велику боротьбу віри переможцями. Він є Той, котрому повинна приписуватися слава, маєстат, власть і сила і Юда робить так у молитві до Нього за нас, кажучи: „А тому, що може вас зберегти від упадку й поставити перед Своєю славою непорочними в радості, Єдиному, премудрому Богові, Спасителю нашому через Ісуса Христа, Господа нашого, слава могутність, сила та влада перше всього віку й тепер і на всі віки. Амінь”. /Юди. 24, 25 Огієнко/. Ми ті з останка, бажаємо бути охоронені проти упадку в знищення. Ми бажаємо щоби Ісус Христос воскресив нас із мертвих для представлення нас перед Богом з безконечною радістю. Тому що це є так, ми також мусимо приписувати Єгові Богу славу, маєстат, власть і силу. Якщо ми приписуємо Йому ці річі тепер, коли Він взяв до себе свій величний авторитет Царства над цілою землею, то ми упорядкуємо наше життя на землі в гармонії з цим і давтимем свідоцтво про Нього. Тоді, Він берегтиме нас від упадку і

попровадить нас до небесного Царства. Всі особи доброї волі, котрі бажали б бути одобреними для вічного життя в новім світі, мусять також приписувати тепер славу, маєстат, власть і авторитет, садинокому Богу. Він є "Спаситель наш через Ісуса Христа".

Питання: Чому приписуємо тепер маєстат, власть і силу Богу? Ватхoвер. 8. 48.

ВИЗВОЛЕННЯ І ЗВИРОДЖЕННЯ РАСИ

Єгова Бог працював тисячі літ при своїм замірі, щоби визволити людство із виродження раси. Таке визволення не було кoнечне на початку існування чоловіка. Бог чоловіка першого сотворив звершеним, і дав йому жену, щоби була йому помічницею. Так Адам як і Єва були звершеними в тілі без страждання і горя, і були найгарнішими сотворіннями в Едені. Вони тішилися правом до життя у звершенім мешканню, повнім гарних птиць і звірят, всіх підданих пануванню чоловіка. З садиноккою вираженою умовою дав Бог чоловікові всі ці благословенства, щоби радуватися ними повіки; тою умовою була покірність супроти закону Божого. Карою була втрата життя і права до нього. Перша пара людських сотворінь не послухала, і втратила своє життя і право до нього.

Тому що перші родичі людства не посідали права до життя, то всяка дитина народжена на світ від тоді, була народжена незвершеною, несправедливою, грішною, неодобреною перед Богом, під осудом і отже, без права до життя. Життя, котрим хтось жиє, було тільки через божественний дозвіл, і всі ті що повмирили, повмирили слушно, бо тільки звершене сотворіння має право до життя. Під натхненням апостол Павло з'ясовує питання унаслідженого осудження: „Тим же то, як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшла /через того/, в кому всі згрішили”. – Рим. 5:12.

Ціла людська раса, від Адама до тепер, народжувалася виродженою або незвершеною, виходить, що, якщо хтось приймає повне життя і право до нього, то мусить його прийняти через люблячого Життєдавця, Єгову Бога. Без зроблення Богом розпоряджень для викуплення людства із смерті і піднесення його до стану звершеного життя, прийшов би час, коли ніхто із сьогоднішньої раси людської не був би більше на землі. Пригадуємо собі, що Адам жив 930 років, а чоловік не жив тепер пересічно як половину століття. Раса виродилася в протягу століть, стаючися щораз слабшою, а в кінці дійшли би всі до цього стану, в котрім люди не були би в стані передати ані навіть іскри життя, і земля була би обезлюднена від вироджених сотворінь. Тому, ми бачимо, що в безумовний спосіб залежимо від Бога, і Бог в чудовий спосіб зробив розпорядження для визволення послужних мужчин, жінок і дітей.

В часі першого непослуху і осудження, невидимий заколотник позади сцени земної був осуджений на смерть, то є, голова сатани мапа бути розчавлена на смерть через обіцяне насіння, Ісуса Христа. І. Мойс. 3:15/. Справедливий суд Божий проти Адама і Єви мусить стояти, однак Бог може бути згідний з правосуддям і показати любов стараючися о відкупителя для потомків першої пари людської. Це Він і зробив /Рим. 5:15, 18/. Ті особи котрі шукають визволення від виродження раси, мусять вивчати і об'єднувати умови викупу через Ісуса Христа. Ватхoвер 15. 2. 49.

„Праведник спасеться з біди, а на місце його попадає в неї безбожник. Устами губить зрадник /безбожник/ ближнього свого, а праведники ратуються своєю прозорністю” – Пр. Сол. 11:8, 9.

Якщо сатана спричиняє, що Свідки Єгови бувають обвинувачені о ганьбу і знову проти якої-небудь опанованої через релігію політичної держави, тоді хоче він в цей спосіб їх спрятати. Хочє цьому перешкодити щоби вони дальше свідчили о замірах Бога. Чинить він з цього справу політичну, щоби їх ввести в опір з державою. Їх вірне голошення та їх прив'язання до Бога, Найвищого, вважає він за лихословлення і бунт проти ньому і його лихому світові. Часто стосував він ось цю тактику звинувачування їх о бунтівничі плани і хочачи позорно перешкодити здійсненню цих планів, а гнобить позбавляючи їх вільности і прав, замикаючи їх, а навіть позбавлення їх життя. Отже будьмо осторожні і чуйні.

В. Б. 67, а. „Знеславлення і бунт проти Бога”.